A KÁRPÁTUKTÚL LE AZ ALDUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

44. ÉVFOLYAM 5. SZÁM | 2005. SZEPTEMBER–OKTÓBER | ÁRA: 2,25 US dollár

MAJOR TIBOR

SZABADSÁGHARCUNK HŐSEI, ITT VAGYTOK: EMLÉKEZÜNK!

Egyszer úgy érezzük, mintha az 1956. október 23-án lángra lobbant nemzeti forradalom és szabadságharc óta lepergett negyvenkilenc esztendő nem lenne több egy rövid percnél. Máskor a csalóka évtizedek távolságába űzi tőlünk a Magyar Októbert. A visszaemlékezés forróságában a szabadságharc leírhatatlan tüze ég bennünk és a szívünkben életre kelt dicsőséges napok mámora feledtet minden hétköznapi szürke gondot és minden azóta történt változást.

Sohasem felejtjük el a vérbefojtásában is dicsőséges szabadságharcunkat. Negyvenkilenc esztendő nagy idő nemcsak az ember, de a történelem homokóráján is. Korunk a rohanás kora. Egymást érik az események, s mint szigetek a nagy óceánból, úgy emelkednek ki a történések hullámaiból az új országok és rendszerek, hogy azután éppoly gyorsan letűnjenek, mint ahogyan felvetette őket a zöld asztalok körül ülő világintézők. Hol vannak már Mussolini fekete ingesei és hol az olasz népet lázban tartó Giovinezza? És hol vannak Franco tábornok barna ingesei? És hol a ködös Anglia világuralma és a francia gloire?

Ilyenkor, a ködbebukó október havában mi magyarok is kérdezhetjük, hol az ország, amely valamikor hazát adott nemcsak a magyarnak, de horvátnak, szlováknak, románnak és németnek egyaránt az ezer év alatt összekovácsolódott Duna-medence nagy egységében. Mint a vihar a fát, úgy rázott bennünket ezeréves történelmünk viharja és jól mondta Bismarck: *csoda, hogy ez a kis nép annyi balsors és megpróbáltatás ellenére megmaradt és országot épített.* Három elbukott forradalom sebeit viselték a homlokunkon, amikor 1956-ban becsületünk és fennmaradásunk érdekében ismét barikádot kellett emelnünk úgy a pesti utcákon, mint mindenütt az országban. Harcunk a nemzeti együvé tartozásnak, az áldozatkészségnek, a szolidaritás készségének, a büszke méltóságnak, a bátorságnak, hűségnek, kitartásnak, élni akarásnak felkelése volt: a Rákóczi-felkelés és 1848-49 hősi napjai legalábbis ezt bizonyítják. De talán legjobban 1956 októbere.

A huszadik század elesett magyar hőseinek két októberi ünnepnapját, 1944. október 15-ét és 1956. október 23-át megelőzi a naptárban az október 6-i ünnep, *azoknak az ünnepe, akik az 1848-49-es szabadságharc után törvénytelen kivégzések áldozataként szenvedték el a harcban elesett testvéreik sorsát.* A Nyugat először viharos lelkesedéssel megtapsolta dicsőséges szabadságharcunk bámulatos dicsőségsorozatát, azután könnyezve nézte az orosz túlerővel vívott tragikus küzdelmünket – *de nem segített.* A Nyugat megvetette a Habsburgok zsarnokságát, gyűlölettel szemlélte, hogy a legendás bátorságú magyar nemzetet a cár segítségével tiporják el – de mindvégig a nézőtéren maradt. Oroszország azonban hű maradt önmagához: a veszélybe került önkény segítségére sietett és Magyarország végül megláncoltan, véres testtel a porban hevert. Elérkezett a kegyetlen bosszúra szomjas dinasztia „fénykora", megkezdődött a védtelen nemzet meggyötrése.

1849. október 6-án, az aradi sáncok alatt, tizenhárom honvédtábornok várta sorsa beteljesedését. A történelem halhatatlanjainak fenséges nyugalma áradt lényükből, a hősök lenyűgöző fölényével mentek a bitófához, vagy a kivégző osztagok puskacsövei elé. A halálig betöltött kötelesség érzetének magaslatáról búcsúztak a földi élettől. Életükkel kellett fizetni, mert a szabadságért harcoló honvédseregek élén fegyverrel védték hazánk szent jogait.

Az 1848-49-es szabadságharc emléke igen elevenen él a nemzet lelkében. Dinamikája és jelenetei öntudatlanul, sőt gyakran tudatosan történelmi példa gyanánt szolgáltak az 1956-os szabadságharc számára.

Az 1944-45-ben lezajlott nemzetvédelmi eseményeket az 1956-os események többé-kevésbé igazolták. 1944-ben csak egy vékony politikai réteg volt tisztában a bolsevizmus nemzetpusztító rémségeivel és hangoztatta, hogy a bolsevizmussal nincs megegyezés, csak győzelem vagy halál. A Kormányzó hazaárulási terve meg akarta nyitni az utat a bolsevista csorda előtt. E terv meghiúsult, mert szembetalálkozott a nemzet ellenállásával és megmentette hazánknak a történelem folyamán többször is kivívott becsületét.

Mivel az ország kétharmad része akkor már bolsevista megszállás alatt volt, természetesen sem Szálasi Ferenc titkos szavazások útján államfővé való választására, sem a Hungarista Állam megvalósítására nem kerülhetett sor. De történelmi érdemünk marad, hogy Budapest 52 napos védelme alatt a magyar családok ezrei és ezrei menekülhettek Nyugat felé, s hogy a bolsevista hadsereg nem nyomulhatott előre a Rajnáig, s így Nyugat- és Közép-Európa megmenekülhetett a szovjet megszállás borzalmaitól.

A TARTALOMBÓL

1956. október 23-án a bolsevizmussal, ezzel az egész világot elnyeléssel fenyegető veszedelemmel szemben ragadott fegyvert a magyar nemzet. Egy egész nemzet kelt fel, nemcsak a saját szabadságáért, hanem a még szabadnak nevezett emberiség békéjéért, biztonságáért. 1956. október 23-a fordulópontot jelent Európa és a szabad nyugati világ életében. Nemzetünk felmérhetetlen véráldozata, a fanatizmust is túlszárnyaló harca volt az, ami felnyitotta a katasztrófa felé tántorgó emberiség szemét. 56-os szabadságharcunk valósággal felriasztotta a világ szabad nemzeteit, utat mutatott az idealista százmilliók számára, hogy mit kell tenni azért, hogy az európai civilizáció csodás alkotása fennmaradjon és tovább fejlődhessen.

A mi 1956-os szabadságharcunk, bolsevizmus elleni felkelésünk nem csupán egy történelmi dátum, hanem lángoló aranybetűk mind a magyar nemzet, mind az egész világ emberiségének történelmében. 1956. október 23-án döbbent rá a szabad világ, hogy milyen jövőt tartogat számára a Szovjet világuralmi törekvése és a dicsőített koegzisztencia.

Nemzeti forradalmunk és szabadságharcunk elárulása, a nemzetközi diplomácia zöldasztalán való elveszítése a nyugati politikusok lelkiismeretét terheli. Szavakat lehet formálni és átértelmezni, de az igazság akkor is igazság marad, és azt megváltoztatni nem tudja egyetlen földi hatalom sem. Vádolnak a végelláthatatlan tömegben felsorakozó, vértanúhalált halt testvéreink, a hősi Pesti Srácok emléke. Vádolják azokat, akiknek segítségével a kommunizmusnak nevezett szörnyeteg világhatalommá növekedett, azokat, akik megakadályozták nemcsak a

Major Tibor: Szabadságharcunk hősei, itt vagytok: Emlékezünk!

magyar, hanem a többi európai nemzet antibolsevista győzelmét is.

Az Egyesült Államokban a *Congressional Rekord* 1960. augusztus 31-i száma tartalmazza azt a beszédet, amit a demokrata párti M. Feigham kongresszusi tag 1960. július 21-án Bufalóban tartott:

„Önök emlékeznek arra, hogy a magyar szabadságharc, amely 1956. október 23-án tört ki, október 28-ára az országot megszabadította orosz elnyomóitól. Forradalmi kormány vette át a hatalmat, és öt napon keresztül csak politikailag volt légüres tér." Erre az amerikai Külügyminisztérium – tekintettel Tito diktátor érzékenységére – november 2-án a következő táviratot küldte a jugoszláv zsarnoknak:

„Az Egyesült Államok kormánya a Szovjetunió határain keletkezett kormányokkal szemben, amelyek nem tanúsítanak barátságos magatartást a Szovjetunióval szemben, elutasító álláspontot foglal el."

Negyvenhét óra elegendő volt Titónak arra, hogy az árulásnak ezt az üzenetét közölje kremli elöljáróival. Nem véletlenség és nem tévítélet következménye volt, hogy november 4-én megkezdték Magyarország megszállását. *„Az infámiának (aljasságnak) ez a távirata elsüllyedt az 1956-os elnökválasztás lármájában. Úgy hiszem"* – mondta M. Feigham, – *„elérkezett az ideje, hogy a kongresszus mindkét pártja mindent átfogó vizsgálatot indítson ennek az aljas árulásnak ügyében."*

Ezt az árulást Magyarország szabadsága ellen azonban éppúgy nem vizsgálták felül, mint az USA-kormánynak nagyon is kétes szerepét a berlini fal építésekor, vagy a kubai Disznó-öbölben elszenvedett katasztrófát, vagy mint a győzelemre nem törekvő politikát a koreai háború idején.

„Az októberi ellenforradalmi események egyik jellemző vonása volt, hogy aktivizálta és saját szolgálatába állította az alvilágot, a bűnözőket: tolvajokat, rablókat, prostituáltakat. Ezek jelentős szerepet vállaltak" – olvasható a kommunista kormány *„Ellenforradalmi erők a magyar októberi eseményekben"* című förmedvényében – „a proletárdiktatúra megdöntéséért vívott harcban, de különösen a kommunistaellenes terrorcselekményekben vettek aktívan részt. Nagyon sok esetben a rendőri és államvédelmi beosztottak elleni terrorcselekményeket – amelyeket a nyugati lapok a 'nép bosszújaként' tüntettek fel – éppen azért követték el, mert mint bűnözők gyűlölték a rendfenntartó szerveket."

A Magyar Izraeliták Országos Irodájának emléktáviratában olvasható, hogy „a zsidóság vezetőinek – köztük a kis vidéki hitközségek világi és felekezeti vezetőinek – az a határozott véleménye, hogy ha az ellenforradalmat nem verik le viszonylag rövid idő alatt, az a fasizmus által oly súlyosan megtizedelt magyarországi zsidóságra nézve is végveszéllyel járt volna".

A *Rivarol* című nagy francia hetilapnak megállapítását idézzük szóról szóra:

„Az otthon szenvedő magyar milliók és a menekülő magyar tízezrek vigasztalást találnak a közösen elviselt szenvedések által megerősödött szolidaritásukban. Mindenki tudja közülük, hogy az otthoni hóhéruralomnak leghűbb támaszait egy csomó válogatott hitsorsos jelenti, akik a kormányzat, a közigazgatás, a titkos rendőrség jól dotált pozícióiban szolgálják, életre-halálra a kommunista rablóuralmat. Ezek nagy részét még Rákosiék hozták magukkal a moszkvai emigrációból. Más részüket Budapesten az ottani radikális zsidó intellektuelekből válogatták össze. Ezek közül a felkelés folyamán jó néhánnyal leszámolt, rövid úton, a jól kiérdemelt népharag."

Ezeket írja tehát a *Rivarol.* De ugyanakkor idézi a *Le Mond* című nagy francia lapból egy Schreiber nevű „magyar" cikkét, aki a párizsi rádióban a budapesti eseményekkel kapcsolatban felháborodva emlékezett meg a „fehér terror" ilyen kilengéseiről.

„Íme" – írja a *Rivarol* –, „Schreiberéket nem érdekli a magyarok szenvedése, a fő számukra, hogy a zsidóknak, akik a magyar nép hóhérainak szolgálatában tevékenykednek, a hajuk szála se görbüljön meg. *Szerintük még az is elviselhető ugyan, ha a magyar népharag egy-egy orosz katonán tölti ki bosszúját, de ha ugyanezt meri tenni olyan zsidókkal, akik a szovjet szolgálatában hóhérkodnak, ezért mindjárt az egész magyar népet fasiszta lázadóknak kell megbélyegezni."*

„Ez persze érthető" – folytatja a *Rivarol* –, *„mert ha az üldöztetést panaszolnák, beszélniük kellene az üldözőkről is, akik majdnem kizárólag az ő hitsorsosaik közül kerülnek ki. Ezek, mintegy százan, annak idején a Kun Béla-féle első proletárdiktatúrában is, az első világháború után, ugyanezt a hóhérszerepet játszották. Százával vitték akasztófára a magyar föld népének legjobbjait, hogy aztán Rákosival együtt Moszkvába meneküljenek s ott várják be és ott készítsék elő, Sztálinék szolgálatában, Magyarország és a magyar nép újabb leigázását."*

Hernádi Tibor „A rendszerváltás igaz története" című történelmi remekművében olvasható, hogy az 1956-os szabadságharc alatt a feltörekvők között találunk zsidót is. Angyal István személyében *„ő a Tűzoltó utcában ütötte fel 'főhadiszállását'. Angyal nem nemzeti forradalomról, hanem szocialista forradalomról beszél. Nem Nagy Imrével tart kapcsolatot, hanem Kádár Jánossal és persze a szovjet nagykövetséggel. 1956. november 7-én a szovjet invázíót követő napokban"* – írta Hernádi – *„nem az ország megszállásának kiterjesztésén, a magyar nemzet legjobbjainak legyilkolásán háborog, hanem azon kesereg, hogy kommunisták lőnek kommunistákra. Bár november 7-én még valóban nagy zavar uralta a magyar közállapotokat, ilyenre azért nem került sor. Sokkal inkább arra, hogy kommunisták lőttek a magyar szabadságharcosokra. November 7-én a nemzeti zászló mellé kitűzi a vörös zászlót is."*

„Angyal István a nemzet szabadságharcát saját kezű vallomásában ő is ellenforradalomnak nevezi. Sorsát mégsem kerülhette el. A kommunista kormány a népköztársaság megdöntésére való fegyveres kísérlete miatt halálra ítéli. „Ma már a magyarországi baloldal is – óvatosan ugyan – egyre határozottabban nyomul abba az irányba, hogy az 1956-os felkelés nem a Szovjetunió és a nemzet államkapitalista kirablása és gyarmatosítása ellen történt, hanem a szocialista vívmányok védelmében. Nem nehéz megjósolni, hogy csak idő kérdése és Angyal Istvánt nyilvánítják az 1956-os szocialista felkelés legnagyobb hősének." – olvasható Hernádi tanulmányában.

1957-ben az orosz bolsevista forradalom negyvenéves ünnepsége alkalmából a Moszkvában tanácskozó közép-kelet-európai kommunista párttitkárok szorgosan elemezték azokat az okokat, amelyek 1956-ban a magyar és lengyel népi mozgalomhoz és forradalomhoz vezettek. A diagnózis az volt, hogy ezekben az országokban a marxizmus még nem vert mély gyökereket a népben és ez magyarázza a nyugati szabadságeszményekhez való ragaszkodást, valamint a vallásos ideológia még erős befolyását.

A kommunista párttitkárok határozata az volt, hogy az illetékes pártok elsőrendű programpontja legyen az ideológiai harc kiélesítése, a vallásos elemek visszaszorítása és a harcos ateizmus ébresztgetése.

Magyarország ekkor már hét éve túlesett azon az oltárfosztáson, mely a keresztény egyházakat szellemi, lelki és anyagi bázisaitól kifosztotta. Amily mértékben erősítette a Kommunista Párt a Mindszenty József hercegprímás elleni agitációt, oly mértékben zárkózott fel mögötte az ország egész keresztény társadalma. Ravasz László református püspököt a katolikus hercegprímás személyesen felkereste budapesti hivatalában. A két keresztény főpap teljesen egyetértett a kibontakozó kommunista kultúrharc és iskolaharc elleni védekezésben.

Mindszenty hercegprímás ezután a budai cisztercitáknál nyilvános szentbeszédet mondott a katolikus-protestáns történelmi együttműködésről, eltemetve régebbi évszázadok hitvitáit. Magyarországon 1946-ban létrehozták az ökumenikus együttműködést, ami a világon a II. Vatikáni Zsinat után lendült fel.

Magyarország hercegprímása meghirdette továbbá a Mária-évet, amely 1947 végétől 1948 végéig tartott. A Mária-év végén készült statisztika szerint a Mária-év ünnepségein 4 600 000 hívő vett részt. Az utolsó szabad hitvallás volt ez az 1956-os forradalom előtt, a nemzeti egység jegyében. Az 1956-os nemzeti forradalom és szabadságharc története azt igazolja, hogy az iskolákért vívott harc és annak erkölcsi győzelme, visszaszorított indulatai, majd az iskolák elrablása s ennek szűnni nem tudó emléke volt az egyik fő forrása annak a lelkületnek, ami végül 1956. október 23-án a barikádokhoz vezetett.

Gyurcsány Ferenc miniszterelnöknek is érdemes lenne az 1956-os nemzeti forradalom és szabadságharc történelmi magaslataira odafigyelnie, aki 2004. február 23-án ezeket mondta: „Lehet, hogy valaki azt gondolja, ez Mária országa, de ahogy látom, Mária a kezét mindenképpen levette róla és csak mi vagyunk itt, mi tudjuk formálni." Önök, Gyurcsány Ferenc, csak deformálni tudják Mária országát, de azt se sokáig.

Hőseink és vértanúink ünnepelt három csoportjának indítóokait és közülük a legfőbbet, a becsületet, a nemzethez való hűséget szemlélve azonban egy pillanatig sem kételkedhetünk, hogy itt többről van szó, mint egy régebbi koreszme egyszerű átvételéről. Nemzetünk legjellegzetesebb vonása, koreszméktől, váltakozó ideológiáktól független ősi öröksége, amit hőseink, vértanúink 1849-ben is, 1944-ben is és 1956-ban is, mint egész történelmünk folyamán mindig megjelenítettek.

Horst Mahler

A NEMZET TÍZPARANCSOLATA

1. Higgyél nemzetedben, és magadban is hinni fogsz.
2. Szeresd népedet, és téged is igazán szeretni fognak.
3. Nevesd ki a győztesek hazugságait, és kutasd ki a valóságot népedben bízva.
4. Vesd meg a hazugság szolgáit, mert ezek gyűlöletet vetnek és pusztulást hoznak a népekre!
5. Vezesd a hazugságok alatt megvakultakat, hogy el ne botoljanak! Gyógyítsd meg beteg lelküket! Viseld el türelmesen gyűlöletüket, mert az ellenséges hazugságpropaganda áldozatai. Fivéreink és nővéreink ők. Gondozd őket, ahogy egy tisztességes nép sebesült harcosait gondozza!
6. Tudd, hogy semmi sem erősebb, mint a szellem, és ne félj ellenségeink gyilkos gépezeteitől, mert ezek értéktelen ócskavassá válnak, ha a szellem elfordul tőlük!
7. Tudd, hogy népünknek az abszolút szellem adta a tudást! Ebből a tudásból nő ki népünk ereje az anti-nép legyőzésére, amely világszerte rabszolgává teszi és legyilkolja a népeket.
8. Tudd, hogy a gyűlölet elsötétíti a valóságot és az igazságosságot gyalázza! Akit a gyűlölet vezet, az nem a valóságért és igazságért harcol. A gyűlölet angyalává válik – mint ellenségünk.
9. Tudd, hogy csak az ellenségen keresztül látszik igazi nagyságunk, mely fölszabadítja a világot. Ne átkozd az ellenséget, hanem foglald be imádságaidba, hogy legyen ő is részese az abszolút szellem tudásának.
10. Bárhol is legyél, szavazz a valóságra! A valóság akkor győz, ha félelem nélkül beszélünk róla.

(www.deutsches-kolleg.org)

Dobó Katica

DÉLEN A HELYZET VÁLTOZATLAN

Most, Trianon nyolcvanötödik és a Délvidéki Vérengzés hatvanadik évfordulója után szomorúan jelentem, hogy még mindig könnyekkel teli a Kárpát medence.

ÉSZAKON úgy tűnik, enyhült a helyzet. Aránylag szabadon járhatunk át az új hídon, habár a megszállók tovább is ragaszkodnak „Benes törvényeihez", – melyek szerint minden magyar bűnös. Csak azért, mert magyar. Már bűnösként születik! Ez az újfajta „eredendő bűn", – a Trianon-teológia szerint. Jó volna egy új keresztség, hogy megtisztítsa a szerencsétlen kölyköt, – ha már magyarnak született!

De már Európa néha oda-oda néz és ilyenkor kicsit nehezebb vademberként üldözni a védtelent. Tenni ugyan még nem tesz semmit, de már „napirendre tűzi" ügyeinket a különböző duma-fesztiválokon.

Ez is több mint semmi! Nem sokkal több, dehát végülis újra együtt vagyunk a közös Európában! Nem?

KELETEN azzal is romlott a helyzet, hogy most már a természet is becsatlakozott a magyarirtáshoz gyilkos árvizek formájában. Székely testvéreink erősen tartják magukat, kár, hogy ott is egyre több a janicsár, akik részt kérnek a többség hatalmából és túl olcsón adják el voksukat.

Megy az erőszakos betelepítés, menekül a fiatal magyar a reménytelenségből és küszködnek az ottrekedt öregek az ostoba gazdaságpolitikával. Azon a vidéken az egyetlen gazdasági/pénzügyi reform az, hogy időnként levágnak néhány nullát a lej árfolyamából. Szerencsére néhány igaz vezető magyar túlélte a géppisztolyos szocializmust ott és most jogosan leckéztetik a „magyar" politikát a Tiszától nyugatra is!

2004. december 5-én a magyar kormány NEM-et üzent ennek a hány (?) millió elszakított magyarnak!

Ijesztgetett, rémítgetett, hazudott a ránk zúduló munkanélküli milliókról. Most, hogy jön a választás, most mit mond?

DÉLEN A HELYZET VÁLTOZATLAN! Akkor is, ma is, irtják a magyart!

1944 őszén géppisztollyal, ma meg verésekkel, üldözési trükkökkel és paragrafusokkal, és persze telepítési politikával és más balkáni módszerekkel.

Ami 44 őszén Európa kellős közepén, egy véres háború befejezéseként Bácskában történt, az egyedülálló a modern európai történelemben: a háborúnak ott már vége volt, – minden nép békére vágyott, amikor TITO „partizánoknak" nevezett, gyülevész bandája rázúdult egy békés (nem szerb, hanem) ezeréve magyarlakta tiszamenti tartományra és pár hét alatt leműszárolt, tömegsírba, vagy Tiszába lőtt több mint 40,000 (negyvenezer!) őslakos magyar férfit! Három nap szabad vérfürdőt engedett a bosszúállás orgiájának. Voltak szerb apák, akik a háborúban elveszett minden fiújukért tíz magyar fejet követeltek és kaptak! Mint régen a barbár ószövetségi időkben.

Ostobaságukban még névsorokat is hátrahagytak a kivégzettektől! Most meg tagadják, csak úgy, mint a többi rémtetteiket azóta. Most látjuk: ez a tragédia legalább hat Shrebenicával is felér! (Ahol ugyanezek a barbárok hétezer bosnyákot lőttek tömegsírba pár éve a holland UN katonák szemeláttára.)

Hát ezek már ilyenek! És akik mindezt eltűrték és eltűrik, azok milyenek? Alapjában mi is a különbség az akkori „hős partizánok" és a mai megvetett terroristák között?

A legenda szerint nagy nemzeti hősünk, szent aradi vértanúnk, Damjanich János (maga is szerb) utolsó kívánsága lett volna: „...az utolsó szerb sírján szeretném magamat főbe lőni, – hogy egyetlen egy se maradjon ebből a gyűlölködő , békétlen fajtából..."

Százötven évvel később a világon szétszórva még sportöltözőkben is ezt hirdetik: „...szerbek vagyunk, kevesek szeretnek, sokak megvetnek, de eltűrnek, és mindnyájan félnek tőlünk..." Nagyon igaz!

Most még jobban ránk telepedtek: ide futnak Koszovoból, Boszniából, a széthullott Nagy-Jugoszlávia minden részéből. Rögtön uralkodóként lépnek föl, fenyegető jelszavakat maszatolnak ablakaink alá, néhány hónap alatt kétszázötven „magyarverést" jelentettek egyetlen rendőrakció nélkül! De ha valaki védekezni mer és visszaüt, arra rögtön lecsap a törvény, – valahogy így: öt magyar fiatalt összesen 61 év börtönnel sújtott az újvidéki bíróság, mert Temerinben összeverték az őket ismételten provokáló Zorán Petrovicsot.

Zord idők, hideg napok járnak a magyarra. Temetetlen halottak várnak igazságtételre, – megannyi idevágó könyvcím összesíti a szenvedés krónikáját. Korhadt fakeresztek csak azért nincsenek, mert a tömegsírokra letűzött emlékjeleket másnapra eltüntetik a hős partizánok mai hős utódai! Itt, a XXI. században, Európa közepén.

Most van 60 éve, hogy Csurog, Zsablya, Mozsor túlélői előtt kinyíltak a haláltábor kapui. Lesoványodva, kisemmizve, megalázva, férjeiktől, apáiktól megfosztva mehettek világgá, – de nem vissza otthonukba!

A zsablyai bíróság ugyanis 1946-ban (a háború befejezése után egy évvel!) hozott egy határozatot, hogy a csurogi magyarok felett alkalmazni kell a *kollektív bűnösség* elvét! Így hát ma is házaikban mások laknak, földjeiket mások szántják, – és ha mégcsak ez volna a baj! Fosztogatás, – osztogatás... ez az alapelve a rendszernek, Tito óta máig is!

Rasim Ljajic, a Szerbia-Montenegro ember jogi és kisebbségi minisztere (mert ilyen is van ám, – bizony!) belügynek tartja a vajdasági magyarok elleni támadásokat. Úgy véli, hiba ezeket nemzetközi színtérre vinni, mert az *incidensek nagy része nem etnikai* indíttatású volt!

Az Európai Parlament nevű sóhivatal illetékes munkacsoportja októberben foglalkozik a magyarok elleni atrocitásokkal. (Lehet jósolni, hogy mi lesz az eredmény?)

80 éve menekül a magyar délvidéki és erdélyi otthonából. Ha e félelmetes statisztika folytatódik, 50 év múlva nem lesz magyar a határon túl. Nem vigasztal az az álom sem, hogy addigra úgysem lesz határ.

Én attól félek, hogy még beljebb lesz, még közelebb a hanyag, bűnös Budapest szívéhez.

S. O. S. – Mentsétek meg lelkeinket!

(Az itt következő vers egy délvidéki magyar pap döbbenetes utolsó jajkiáltása.)

BOGDÁN JÓZSEF:

HATVAN ÉVE TÖRTÉNT

Hatvan éve történt. Én még nem is éltem.
Apám, édesanyám mesélte el nékem
Nagyokat nyeldesve, befelé zokogva,
„korom hullott akkor, korom a koromra."

„Láttam, – mondta apám, – magát a végzetet,"
láttam dudorodni nyakán a kék eret,
Mint borotva penge villogtak a szavak,
„Hősként tetszelgett ott az emberi salak!"

„Láttam, – mondta anyám, – lekopott rózsákat,
a temető kertben bolyongtak az árnyak.
Hallottam sortűzét a vak gyűlöletnek,
Ott a kis ibolyák még ma is remegnek.

Hatvan éve történt, szörnyű volt a vétek,
Megmaradt az emlék és a nagy miértek?"
Mit is mondhatnék most, Isten fölkent papja?
Megtépdeste sorsunk Trianon nagy karma!

Megkopasztott minket, lúdbőrzik a hátunk,
Magyarok Istene, most Hozzád kiáltunk!
Mit szabad mondani? Merre szabad nézni?
Fiaink homlokát Trianon bevérzi!

Táncolni még szabad! Testvér rakd a lábad!
Gúnyos tekintetek ütlegelik hátad.
Kecses nőid farát csurgó nyállal nézik,
Mindegyik szemében sírkő feketéllik.

Táncolni még szabad. Rakd asztalra borod,
Még ha nem is iszol, halálod kortyolod.
Gyermekeid félnek magyarul beszélni,
Boldogasszony Anyánk, mit szabad remélni?

Mit szabad remélni? Mit mondjak a nyájnak?
Trianon karmai a húsunkba vájnak!...
Jól van! Elhallgatok... Keserű az ének:
Kegyelmezz nagy Isten szegény Délvidéknek!

A Szittyakürt világhálózati honlapja elérhető:
http://www.cetlink.net/~szittya

Drótposta (e-mail) címe:
szittya@cetlink.net

Kérjük kedves olvasóinkat, akik számítógéppel és e-mail-lel rendelkeznek, küldjék el címüket a Szittyakürt e-mail-jére.

A „HÁBORÚS BŰNÖS"

Nácivadászat és ami mögötte van

Bár a második világháború hivatalosan már több mint 60 esztendeje befejeződött és az úgynevezett háborús bűnöket (egyoldalúan!) már hetedíziglen megtorolták a győztesek, egy gátlástalan bűnöző csoport, nevezetesen a „Holokauszt- Maffia" most „UTOLSÓ ESÉLY" nevű hadműveletének keretében mindent elkövet, hogy még egyszer (de biztosan nem utoljára) kasszírozzon. Miután kifosztották Németországot, térdre kényszerítették a svájci bankokat, most Kelet-Európa országai következnek.

Mindezt nem én állítom, hanem a New York-ban élő zsidó professzor, névszerint Norman G. Finkelstein, aki nagy vihart kavart *Holocaust-ipar* c. könyvében rántja le könyörtelenül a leplet erről a maffiáról, amely Amerika hallgatólagos támogatásával, nyilvánvalóan hamis, kitalált vádakkal és adatokkal próbálja zsarolni és kifosztani az elbutított nem-zsidó világ azon részeit, ahonnan még pénzt remél.

Finkelstein valószínűleg nagyon jól tudja, hogy mit beszél, hiszen szülei szintén holokauszt-túlélőnek számítanak, akik egykor több hírhedtté vált, úgynevezett koncentrációs tábor lakói voltak.

Mindez csak azért jutott eszembe, mert a nyárvégi uborkaszezonba szinte bombaként csapott be a hír: ÚJABB NYILAS HÁBORÚS BŰNÖST TALÁLTAK AUSZTRÁLIÁBAN! A jólismert hazai sajtóterroristák – főleg az ausztráliai lapok badarságait átvéve – egymást túllihegve tálalták a nagy szenzációt anélkül, hogy halvány fogalmuk lett volna a megvádolt POLGÁR LAJOS kilétéről vagy életútjáról. Az úgynevezett nemzeti sajtó pedig hallgatott mint nyúl a fűben, mivel természetesen mindmáig fekete folt számukra, hogy míg ők annakidején a kommunista lapocskáknál játszották az ellenállót, addig a nemzeti emigráció majd fél évszázadon át azért letett valamit az asztalra.

Kicsoda tulajdonképpen Polgár Lajos, akit a magyarországi sajtó már ismeretlenül is rögtön háborús bűnösként kezel, és akit egyes alvilági tollforgatók legszívesebben agyonütnének, ahogy azt az egyik internetes újság cikkében olvashattuk?

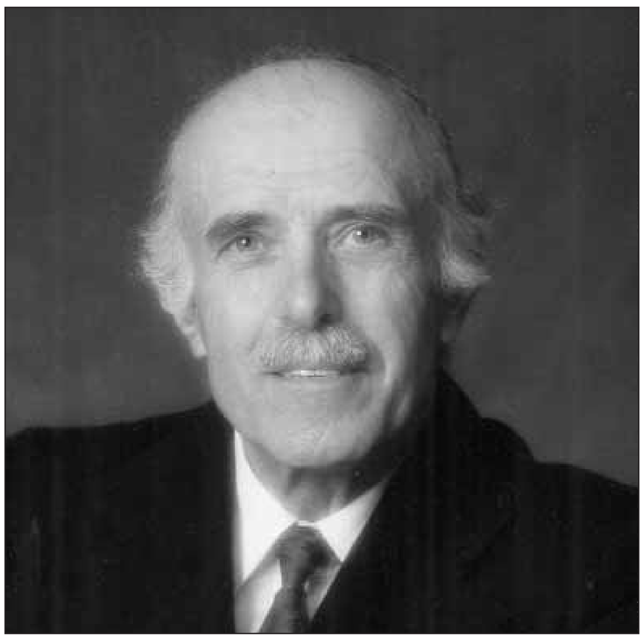
Már az összes vele kapcsolatos hírközlés is egy nagy hazugsággal kezdődik! Polgár Lajost ugyanis nem kellett megtalálni vagy leleplezni, mert nemhogy nem bujkált, hanem évtizedek óta a magyar emigráció közismert és megbecsült tagjának számított, aki soha nem tagadta le nyilas múltját, sőt részletes életrajzát az emigrációs magyar sajtó is többször közölte, mint pl. legutóbb az ausztráliai MAGYAR ÉLET c. hetilap 2004. december 16-i számában, a róla szóló DÍSZPOLGÁR c. írás keretében. Véleményét, politikai meggyőződését soha nem rejtette véka alá. Sőt még magának Soros Györgynek is kifejtette véleményét a magyarság és a zsidóság eléggé bonyolult együttéléséről egy 1997-ben írt több oldalas levél keretében, amelynek kézhezvételét Soros titkársága visszaigazolta.

Mert Polgár Lajos nem most lépett ki az ismeretlenség homályából, hanem több mint fél évszázadon keresztül a nemzeti emigráció különböző sajtótermékeinek munkatársaként szerzett magának megérdemelt megbecsülést és őszinte tiszteletet a nyugatra szakadt magyarság köreiben.

Persze érthető a holokauszt-ipar pórázán tartott sajtó meghökkenése is, mivel az elvárásokkal ellentétben Polgár Lajos nem húzta be fülét-farkát a személyét illető koholt vádak súlya alatt, hanem olyanokat mondott az őt faggató újságíróknak, riportereknek, ami egyes körökben már magában is háborús bűnnek számít. Véleménye szerint a Nyilaskeresztes Párt nem volt antiszemitább más pártoknál, hisz Magyarországon a háború idején a társadalom nagy többsége zsidóellenes volt. Ettől függetlenül kihangsúlyozza, hogy a Szálasi által képviselt Hungarizmus nem volt fasizmus, nem volt hitlerizmus és nem volt antiszemitizmus, hanem a nemzetiszocialista koreszme egyedi magyar változata. Állítása szerint – ami megfelel a történelmi tényeknek – a vidéki zsidóság deportálására akkor került sor, amikor a Nyilaskeresztes Párt még nem volt hatalmon, sőt Szálasi kimondottan tiltakozott ez ellen, mivel a magyarországi zsidókérdés megoldását magyar belügynek tekintette, amelyet a háború után a cionista elképzeléseknek megfelelően – tehát önkéntes kivándorlással – szeretett volna rendezni. Polgár azt is elismeri, hogy a nyilas uralom ideje alatt történtek sajnálatos visszaélések és elítélendő cselekmények a zsidóság kárára, de ezek nem felső utasításra történtek, hanem általában a háborús káoszt kihasználó közönséges bűnözők tetteinek könyvelhetők el, akiknek bizonyíthatóan nem sok közük volt a párt és mozgalom szellemiségéhez. Végül megállapítja, hogy a nyilas vezetőket a háború után tomboló zsidó bosszúállási hullám keretében megrendezett kirakatperek során teljesen ártatlanul ítélték halálra és végezték ki. Külön kiemelik a tudósítások, hogy Polgár Lajos dolgozószobájában még mind a mai napig ott lóg a falon Szálasi Ferenc arcképe.

Erre aztán természetesen rögtön előkerült néhány hivatásos holokauszt-túlélő, akik megerősítették, hogy a nyilasok még rosszabbak voltak a náciknál is, és ismerve a dolgok menetét, nem kell sokáig várni arra sem, hogy előkerülnek a koronatanúk is, akik aztán eskü alatt fogják vallani, hogy Polgár Lajos személyesen lőtte őket a Dunába vagy karikásostorral terelte őket valamelyik koncentrációs tábor gázkamrája felé. És sokan, nagyon sokan lesznek, akik mindezt el is hiszik. Pedig még a szakma 'politikailag korrektnek' elismert szakemberei és történészei is kénytelenek voltak néhány nap múlva beismerni, hogy POLGÁR LAJOSRÓL NEM LÉTEZIK SEMMIFÉLE TERHELŐ ADAT VAGY DOKUMENTUM, AMELY AZT BIZONYÍTANÁ, HOGY VALAMILYEN BŰNT IS ELKÖVETETT VOLNA!

Mi, akik ellentétben a hazai média nagyokos képviselőivel valamelyest ismerjük Polgár Lajost, ezen nem is csodálkozunk. De a személye körüli sötétség eloszlatásának érdekében röviden felvázoljuk életútját:

Polgár Lajos 1917. január 26-án született Debrecenben. Középiskolából hat évet a Piarista Gimnáziumban, majd a hetedik és nyolcadikat a hírneves debreceni Református Kollégium gimnáziumában végzi és érettségivel fejezi be 1935-ben. A Tisza István Tudományegyetemen három évig orvostant hallgat, majd áttér a Jog és Államtudományra, amelyet négy év után 1942-ben absolutoriummal végez. Jelentkezik a doktori szigorlatra, de elkészülni már nem tud, mert a mellékesen futó politikai elfoglaltságában nagy és fontos változások történtek. Érettségi után 18 éves korában csatlakozik párttagként a Hungarista Mozgalomhoz, ahol 24 éves koráig az ifjúsági főkerületvezetői tisztséget tölti be. Nagykorúságának elérése után a párt debreceni városvezetője lesz, majd rövidesen Hajdú-vármegye megyevezetője. 1942 januárjában Szálasi Ferenc az akkor 25 éves Polgár Lajost a három megyéből álló debreceni főkerület élére nevezi ki. 1942. október 1-én megkezdi katonai szolgálatát.

Újonc kiképzése után tartalékos tisztiiskolába kerül Kassán és 1944-ben rangelsőként fejezi be, amelynek alapján a debreceni 6-ik hadtest parancsnokságon kerül beosztásra dr. Kopinszky vezérőrnagy mellé. 1944. október 12-én a hadtest (akkor már kerületi) parancsnokság azonnali kiürítési parancsot kap Budapestre való irányítással. A Tiszán való átkelés a Debrecen-Szolnok vonalon már bizonytalan volt, s ezért a Felvidék felé irányították az oszlopot. 1944. október 15-én egy kis felvidéki falu közelében értesül Horthy Miklós kormányzó fegyverletételi intézkedéséről, majd másnap Szálasi Ferenc hadparancsáról. Mint a Mozgalom és a Párt régi harcosa tudja, hogy most rá is szükség lesz, ezért elindult Budapest felé, ahova október 17-én meg is érkezik. Szálasi utasítására felmentik a további katonai szolgálat alól és dr. Gera József, a pártépítés vezetőjének és egyben Szálasi helyettesének javaslatára az országos munkarendvezetői tisztségre kap megbízást. Ezzel a beosztással tagja lett a legfelsőbb tíztagú Pártvezetői Tanácsnak is.

A háború teljes erővel tombolt tovább és Karácsony előestéjén a pártvezetőség elhagyta Budapestet és Kapuváron ütötte fel székhelyét. A pártvezetőség úgy döntött, hogy haladéktalanul főmegbízottat küld ki, aki Németországba, aki Bayreuth székhellyel gondoskodik arról, hogy a magyar menekültek megfelelő elbánásban részesüljenek. Szálasi döntése alapján Polgár Lajos lett a németbirodalmi főmegbízott. A megfelelő munkatörzs megszervezése után 1944. december 31-én hagyta el Magyarországot. Bayreuthot elérve azonnal intézkedett, hogy a magyar menekültek elhagyhatják a táborokat és magánelhelyezést kapjanak a falvakban és ahol lehet, a városokban. 1945. február 5-től kormánybiztosi megbízást is kapott, hogy a csendőrséggel és a rendőrséggel is rendelkezhessen közigazgatási vonalon.

A háború végével nyilvánvaló okból nevet változtatott és a francia zónába menekült, ahol a Rajna-menti Müllheimban kapott állást a francia hadsereg üzletében. 1948-ban esküdött örök hűséget Elzának. Végül 1949. május 31-én kötöttek ki Ausztráliában, ahol a bonegillai táborban töltött pár hét után, mint házaspár kaptak alkalmazást egy nagy juhfarmon Victoria Államban.

Tíz évet töltöttek vidéken, amely alatt két gyermekük született. Közben Polgár Lajos bekapcsolódott a nemzeti emigráció munkájába és állandó cikkírója lett több nemzeti elkötelezettségű lapnak, köztük az Ausztráliában kiadott és Kántor Béla nevével fémjelzett Hungarista Tájékoztatónak. Csak érdekességként említjük, hogy a Szittyakürt legelső, 1962. októberi számának címlapján SZITTYAKÜRT címmel szintén ő jegyezte a vezércikket.

1957-ben kéri a bevándorlási minisztériumtól nevének visszaállítását és egyben az ausztrál állampolgárságot. Nyolc hónapos nyomozás után hívják be ismét és közlik vele, hogy Nürnbergben, New York-ban, Tel Avivban és Budapesten tett kivizsgálásokon nem találtak semmi bűnt feljegyezve ellene és ezek alapján a miniszter hozzájárult, hogy eredeti nevét ismét viselhesse, és elfogadják ausztrál állampolgárnak.

Elzát 1957-ben súlyos autószerencsétlenség éri és három évi próbálkozás után sem tudják a jobb lábát megmenteni. Ez arra kényszeríti őket, hogy a vidéki életet feladják és két gyermekükkel Melbournbe költözzenek. Itt teljes erővel bekapcsolódnak a magyar társadalmi életbe. Polgár Lajos és Elza a Rákóczi Egyesület vezetőségi tagja lesz. Elza ezenkívül a Magyar Cserkészkerület gazdasági főnöke és a cserkészbolt vezetője lesz. A gyerekek is bekapcsolódnak a cserkészetbe. Később alapító tagja lesz a Turáni Történelmi és Kulturális Szövetségnek, majd elnöke és Doroszlay Károllyal megrendezi a világ első nagysikerű Turáni Fesztiválját.

A magyarságért végzett munkájának elismeréseként 1978-ban a Szent László Rend tagjává avatják, majd 1987-ben a Rend Lovagkeresztjével tüntetik ki. A Rendben Elza már előzőleg megkapta ezt a kitüntetést.

Éppen nyugdíjazásakor indult meg a melbourni új wantirnai Magyar Központ építése, amelynek alapító igazgatója volt és amelynek ettől kezdve minden szabad idejét szenteli. A Magyar Élet 1997. január 23-i számában az azóta elhunyt Csepelyi Rudolf a melbourni magyarság egybehangzó véleményének hangot adva „A HŰSÉG EMBERE" címmel köszönti a 80 éves Polgár Lajost. Ebből az írásból idézünk most néhány sort:

„Ismeri már Őt minden fűszál a Központ területén. Talán még köszönnek is, mikor a doktor úr talicskát tolva hozzájuk ér. Olyan dúdoló vidámsággal, mintha csak Debrecen városa utcáján menne ifjúkorában. Ezzel a töretlen lendülettel formált hazát magának a hontalanságban is. A közösségben talált otthont. A fák is tudták ezt; az ő nevét vették fel tiszteletből a csoportos fenyők, mert széppé tette alattuk a tért. Mindenki boldogan fogadta a fák ezen döntését: Lajosligetnek nevezték el a melbourni magyarság szabadtéri közös otthonát."

A hamarosan 89 esztendős Polgár Lajos valóban a hűség embere. Hűsége hazájához, elveihez, családjához szinte unikumnak számít ebben az elvnélküli világban. Hűsége oszlopkő, annyi nyugszik rajta, hogy a Mindenható őrző kezét ezért külön fölé tartja, egészségben és örömben – hisszük, hosszan tartja. Az örök gyűlölködőknek pedig üzenjük: EL A KEZEKKEL POLGÁR LAJOSTÓL!!!

Dobszay Károly

Polgár Lajos

VISSZAHOZOM A NYILASKERESZTET!

Ez a cikk nem a gyáváknak és a meghunyászkodóknak szól. Ezt a cikket azoknak írom, akiknek igaz vér csörgedezik az ereikben, akik nem félnek attól, hogy mit szól a sarki szatócs, ha rájön, hogy „nyilas" a szomszédja; akiket nem érdekel az óvatosak, a kényelmesek és főként az alap nélkül való vádaskodásoknak szajkózása és végül azoknak szól, akik megelégelték a magyar emigráció ellangyosodott hazafiságát.

A nyilaskereszt lekerült méltó helyéről, mondják sokan, mert nem „időszerű" többé, mert „eljárt felette az idő", mert „csak pártjelvény" volt, mert „sok piszok" ragadt hozzá.

Mi lett volna a világból és a nyugati civilizációból, ha a népek eldobták volna már évszázadokkal ezelőtt Krisztus keresztjét, mert voltak követői között emberek, még pápák is, akik beszennyezték azt? Vagy öltek, kínoztak és gyilkoltak nevében az inkvizíció idején? Vagy végigrabolták a Közép-keletet a kereszt égisze alatt, mint tették a keresztesháborúnak nevezett rablóhadjáratokban? Egy jelvénynek, mint szimbólumnak a jelentősége belső tartalmában van, nem követői emberi gyarlóságában.

Időszerű-e a nyilaskereszt? – A válasz erre egy ellenkérdés: Mikor nem volt időszerű? Mint szimbólum, egyesítette magában keresztény hitünket és őseink győzedelmes harci fegyverét. Árpádházi Szent László királyunk pajzsát díszítette ez a jelvény, azét a királyét, akinek nagysága, szent élete és európai tekintélye előtt az egész akkori világ meghajolt. A magyar nemzetiszocialista mozgalmak hozták vissza e jelvényt sok századnyi pihenés után, hogy mint harci jelvény, jelleget és értelmet adjon az új világért folytatott küzdelemben.

A nyilaskereszt az első perctől kezdve felülemelkedett az egyszerű pártjelvény nívóján és jelentősége messze túlszárnyalta a többi, tisztán pártcélokra fabrikált jelvényeket. A hosszú mozgalmi harc alatt ez a jelvény volt az, amelynek jegyében áldozatos és fáradtságot nem ismerő munkával, lankadatlan hittel és kitartással ezrek és ezrek jöttek előre, hogy segítsenek a jövendő nemzetiszocialista Magyarország alapjait lerakni.

Ez a munka a vesztett háború után rövid ideig kényszerszünetben volt, de ahogyan az első évek döbbenete elmúlt, a hungarista – magyar nemzetiszocialista eszme létjogosultsága, időszerűsége és szükséges volta mindinkább nyilvánvalóvá vált. A „felszabadítás" útján beígért jobb és szabadabb életből semmi sem valósult meg. Erkölcsi szempontból a nyugati hatalmak által támogatott „felszabadulás" már az első percektől kezdve megbukott, amikor a hazájukért meghalni is kész hősökből háborús bűnösöket, míg a saját nemzetüket ebek harmincadjára vető árulókból demokratikus hősöket csináltak. Az egész erkölcsi világrend bukfencet vetett és ez a bukfenc-állapot még ma is tart. Számtalan jelét látjuk annak, hogy a szabad világ még mindig nem okult azokból a csapásokból, amelyeket a bolsevizmus mért ki rá. A nemzetiszocialista világnézetből ők még mindig csak azt látják, amit német „náci" elfajulásnak neveznek, ami valójában a kutyának sem kell és aminek semmi köze nem volt és ma sincs a nemzetiszocializmus fogalmi és eszmei tartalmához s még kevesebb köze van a Hungarizmushoz, amely erkölcsi, nemzeti és eszmei szempontból a legtisztább magyarságot jelenti.

A gyűlölködés és torzsalkodás tengerében a Hungarizmus tisztaságával, emberszeretetével és nemzetközösségi beállítottságával: a konnacionalizmussal messze felülemelkedik minden más „respektált" izmuson a maga egyszerűségével, természetes és nagyon is időszerű jellegével. A Hungarizmusban tömörül az orvoslás mindama betegségek ellen, amelyek rákfene módjára eszik, marják és ölik a világ testét.

A pogány ateizmussal szemben: Istenhitet, a kapitalizmussal szemben nemzetiszocializmust, az államtulajdonnal szemben magántulajdont, a nemzetközi bogussal szemben: konnacionalizmust, a gyűlölettel szemben: emberszeretetet, a nyugati világ szabadossága helyett, ami az emberi szabadság megcsúfolása, önfegyelmi alapon szabályozott és megértésből fakadóan fegyelmezett szabad életet hirdet.

Mind a féktelen magánkapitalizmus, mind a kommunista államkapitalizmus a gyakorlatban megbukott. Az egyik azért, mert a tömegek anarchiáját és nihilizmusát idézte elő anélkül, hogy azok orvoslásáról sejtelme lenne; a másik pedig azért, mert a legelemibb gazdasági jólétet sem tudta biztosítani ama tömegeknek, amelyeknek nevében zsarnoskodik. Az egyik anyagi elnyomást idézett elő a pénz szinte határtalan uralmával, a másik pedig rabszolgaságot. A kettőnek közös arcvonása van, amely abban nyilatkozik meg, hogy képtelenek a legnagyobb és valóban sorsdöntő problémákat megoldani. Aki valaha is tanulmányozta a forradalmak alapokozóit, megdöbbenéssel kellett észrevennie az eljövendő világforradalom mindjobban feltűnő jeleit.

„Azok a problémák, amelyek miatt a második világháború kitört, még nem nyertek megoldást!" – halljuk Szálasi Ferencet, a Hungarizmus mártír vezérét beszélni az utolsó szó jogán, 1946-ban, halálra ítélése előtt.

Nem nyertek megoldást, mert a győzelmi mámorban még ma is ömlengő „győztesek" nem is akarják elismerni, hogy a második világháborút előidéző problémák az okozatot jelentették és nem az okot. Ez azt jelenti, hogy a nemzetiszocializmust tekintik minden baj okozójának ahelyett, hogy inkább azt próbálnák kivizsgálni, hogy miért keletkezett a nemzetiszocializmus és, hogy ez az Eszme segített-e megtalálni a helyes utat a múlt és a jelen bajainak az orvoslásához? Kétségtelen, hogy a hitlerizmus túlméretezte a német faji öntudatot és ennek a túlméretezésnek káros kihatásait a németségen kívül álló népek és fajok érezték is. Az ebből fakadó félreértések akadályként hatottak ugyan, de nem állíthatták le a nemzetiszocializmus szükségből eredő terjedését. A háború elvesztése ideiglenesen megállította ezt a terjedést, mert mint előbb említettem, a nyugati és keleti győztesek egyaránt a nemzetiszocialista ideológiát tüntették fel minden baj okozójának és irtó hadjáratot indítottak ellene. Most mégis, négy évtized eltelte után, be kell ismerniük a „győzteseknek" is, hogy a jelen bajok orvoslására más gyógyszerük nincs. Kerülgetik az igazságot, mint az a bizonyos macska a forró kását, mert bizony nehéz nekik elismerni, hogy mind a kapitalista demokrácia, mind pedig a kommunista szocializmus gyakorlatilag megbukott. Mindkét oldal csak fegyverek erejével képes a rendszerét más népekre kényszeríteni és a jelek szerint a kapitalista demokrácia nagyon is vesztő oldalra került, mert a befolyása alatt álló eddig elmaradt és most ébredező népeknek még a legelemibb szociális és ideológiai igényeit sem képes biztosítani. Az egymás után felbukkanó katonai diktatúrák ennek az ideológiai légűrnek a következményei. A kommunista oldal legalább ígérni tud valamit a nincstelen tömegeknek. Ezzel szemben a nyugati okoskodás úgy képzeli el, hogy ha választócédulát nyom a dzsungelekből kirángatott félvadak kezébe és leszavaztatja őket, azzal meg is teremtette a boldog, szabad, demokratikus állam alapjait. Nyugat elfelejti azt az egyszerű tényt, hogy a teli hasnak nagyobb jelentősége van az éhező népek számára, mint a választócédulának.

A telt hasú ember nem forradalmár. Ez nagyon régi közmondás és megállapítás. Ha az ember békésen és nyugodtan élhet, a kormányforma nem izgatja. Teljes bizalommal állíthatjuk, hogy a legtöbb nemzet szívesebben néz fel az olyan diktátorra, aki rendet, biztonságot és kenyeret nyújt neki, mint egy úgynevezett demokratikus kormányrendszerre, amelynek sem ereje, sem bátorsága, sem hatalma nincs hozzá, hogy az ilyen gyorsan változó világban az elkerülhetetlenül szükséges reformokat megvalósítsa. Egyébként is ma már nem annyira a kormányzat külső formája a döntő, hanem annak tartalma. A liberalizmus szabados túlkapásaitól a kommunizmus rabszolgás végletéig egész társadalmi és világrendszerünk egyik krízisből a másikba esik. Nem sok idővel ezelőtt még mindkettő esküdözött, hogy az ő rendszere az ideális, a legjobb. Ma már mindkettő rokkant. Most megpróbálnak a világ bőrére kiegyezni. Az a harmadik erő, amelyet egyesek, mint semleges hatalmat, a kettő közé akarják beépíteni, már eleve halálra ítéltetett, mert ideológiailag és eszmeileg a kettőnek elkorcsult világában gyökeredzik.

Az igazi harmadik erő az ifjú, izmos és természetesen szükségalapú nemzetiszocializmus. Ez az a harmadik lehetőség, amely elveti magától a liberalizmus szabadosságát, de eltaszítja magától a kommunista rabszolgaságot is. A világ népei szomjaznak az egészséges, szociális élet után és ugyanakkor életük biztonságát a megerősödött nemzeti közösségben látják megalapozottnak. A tömeg szemében a homokra épített kommunista álomvárak egyenként leomlanak. Azok a nemzetek, amelyek kipróbálták a kommunizmus gyakorlatát, megelégelték azt egész történelmi életükre.

A materialista szocializmus megbukott akkor, amikor számításon kívül hagyta az emberi szellemet. Az anyagnak kétségen kívül nagy hatása van a fejlődésre, de az igazi alkotás mögött a megkötés nélküli hatalmas emberi szellem van, amit nem lehet egyszerűen – mint valami babonát – semmibe venni.

Az emberi történelem első évezredeiben a szellemi ember kezében volt a vezetés. A gondolkodók és alkotók legyűrhetetlen hatalma milliós tömegeket mozgatott és dolgoztatott. Természetes dolog volt, hogy akkoriban a vallás erejével felfegyverzett papság tartotta kezében a hatalmat, amit Istentől származónak tekintettek. Így született meg Szuméria, az inkák és mayák birodalma, Babilónia és az egyiptomi piramisok is.

A nagy egyházi államok bukása után a vezetés lassan, de biztosan átcsúszott a tömegembert képviselő személyek kezébe és ezzel megkezdődött a szellemi élet és hatalom korcsosulása és gyengülése is. Mint ahogyan hibás és embertelen volt a fáraók „milliók egyért" politikája, éppen úgy hiba az is, ha a szellem nélküli tömegember kezébe megy át a hatalom.

Jelen életünkben a Picassóék és társaik által képviselt úgynevezett „művészet", annak minden dekadenciájával hű tükörképét adja a szellemi dzsungelbe vadult modern embernek, aki minden civilizációs erőfeszítés ellenére is szellemi halálra ítéltetett. Robot és kompjuter veszi át az ész, a gondolkodás helyét, rabjává teszi az ellustuló embert és a művészet visszasüllyed a barlanglakók nívójára. Erkölcsi nihilizmusban fetrengve, buzogány helyett atombombákkal hadakozik ugyan, de egy kis külső mázon kívül nincs benne semmi, ami az állattól megkülönböztetni. Magasabb iskoláit végző fiataljai bűzösek, mosdatlanok, borotválatlanok és kábítószerekért rajongva züllenek, torzonborz szakálluk alatt rejtőzik a nagy semmi, az üres lélek, a buta okoskodás.

„Quo vadis domine?" – Hová mész uram? – visszhangzik a kérdés évezredek távlatából. Hová, merre tartasz te modern ember, akinek nem példaképe többé a nemeslelkű, nagy ideálokat álmodó és kiharcolni akaró, gerinces, szép és jó ember? Hová tartasz te, modern ember, akinek koszos, piszkos és lezüllött testében orgiázik az ősember annyi évezreden keresztül nagy nehezen leküzdött szellemi primitívsége?

Egyetlen vigasztalásunk az a tudat, hogy végszükségben az Úristen mindig meglátogatott bennünket. Figyelmeztetésül küldött fáraókat, Isten ostorait: Attilákat, Dzsingisz Kánokat, Sztálinokat. Ha sötéten látnám a jövőt, akkor azt mondanám, hogy véres zsarnokokat kapunk. Mégis bízom benne, hogy ilyen sok rossz után olyan vezéreket fog kapni az újjászülető világ, akik Isten áldotta szellemi erővel fogják legyűrni a sátán mai birodalmát, hogy annak eltűntével szebb, nemesebb, emberibb és nemzetien szociálisabb világ hirdesse a Jó Isten végtelen igazságosságát és dicsőségét.

Ilyen szellemben váljon a nyilaskereszt az új világ szimbólumává. Adja Isten, hogy ez a nemzedék még megérhesse azt a napot, amikor a nyilak útjelzővé válnak a négy világtáj felé, Jézus Krisztusnak, Isten fiának nemzetiszocialista országai felé.

Hungarista Tájékoztató (Ausztrália), 1985. július

Mark Weber

SIMON WIESENTHAL, A HAZUDOZÓ „NÁCIVADÁSZ”

Több mint 40 évig követte Simon Wiesenthal a „náci bűnözők” százait bécsi „dokumentációs központjából”. Munkájáért, mint a világ legprominensebb „nácivadásza”, számos kitüntetést és díjat kapott, többek között Németország legmagasabb kitüntetését. Egy fehérházi ünnepségen 1980-ban a könnyező Carter elnök az USA-kongresszus külön aranyérmével tüntette ki. Reagan elnök 1988 novemberében a század egyik „igaz hősének” nevezte.

Ezt az élő legendát hízelgő módon ábrázolta Laurence Oliver 1978-as fantáziafilmében („A brazíliai fiúk”), és 1989-ben Ben Kingsley alakította őt a „Gyilkosok közöttünk: a Simon Wiesenthal-történet” című tévéfilmében. A világ legismertebb holocaust-szervezetét róla nevezték el: ez a „Los Angeles-i Simon Wiesenthal Központ”.

Wiesenthal hírneve mint „erkölcsi példakép”, indokolatlan. Az ember, akit a *Washington Post* a „holocaust bosszúangyalának” nevezett, az igazságot nem egyszer lábbal tiporta. Hazudott saját háborús tapasztalatait illetően, hamisan mutatta be háború utáni ‘nácivadászatai’ eredményeit és aljas hazugságokat terjesztett állítólagos német atrocitásokról.

Különböző történetek

Simon Wiesenthal 1908-ban született Buczacz-ban, (ma Buchach, Ukrajna) Galíciában, az Osztrák-Magyar Monarchia keleti határán. Apja gazdag cukor-nagykereskedő volt.

Nem világos számtalan róla szóló írás ellenére, hogy mit csinált Wiesenthal a német megszállás idején. Egymásnak ellentmondó történeteket mesélt háború alatti tevékenységéről. Az első változatot eskü alatt adta 1948 májusában az USA nürnbergi kihallgató hatósága bizottságának. A másodikat élettörténeteként írta 1949 januárjában, amikor a Nemzetközi Menekültbizottságtól kért segélyt. A harmadikat *A gyilkosok köztünk vannak* című, először 1967-ben megjelent életrajzából ismerjük.

Szovjet mérnök vagy gyári szerelő?

1948-as kikérdezése során Wiesenthal azt mondta, hogy 1939 és 1941 között szovjet főmérnök volt, Lvovban és Ogyesszában dolgozott. Ezzel egybehangzóan 1949-i nyilatkozatában azt állította, hogy 1939 decemberétől 1940 áprilisáig építészként dolgozott az ogyesszai kikötőben. De életrajza szerint 1939 szeptember közepétől 1941 júniusáig a szovjetek által megszállt Lvovban volt, ahol „szerelőként dolgozott egy ágyrugókat előállító gyárban”.

„Viszonylagos szabadság”

Miután a németek megszállták Galíciát 1941 júniusában, Wiesenthalt egy ideig a Lvov melletti Janowska koncentrációs táborban tartották fogva, ahonnan néhány hónap múlva egy másik táborba vitték (OAW), amely a németek által megszállt kelet-lengyelországi vasútnak (Ostbahn) végzett javítómunkát Lvovban. Wiesenthal arról számol be önéletrajzában, hogy itt technikusként és rajzolóként dolgozott, jól bántak vele, és közvetlen főnöke, aki titokban náciellenes volt, megengedte neki, hogy két pisztolya legyen. Saját irodája volt egy kis fabarakkban, és viszonylagos szabadságot élvezett, bejárta az egész telepet.

Partizán?

Wiesenthal életének következő szakasza – 1943 októberétől 1944 júniusáig – a legfurcsább, és az erről szóló beszámolói ellentmondásosak. 1948-as kihallgatása során Wiesenthal azt állította, hogy elmenekült a Lvov melletti Janowska táborból és egy partizáncsoportba állt be, amely a Tarnopol-Kamenopodolszki területén harcolt. Azt mondta: „partizán voltam 1943. október 6-ától 1944 február közepéig”, és hogy csoportja az ukrán csapatok ellen harcolt, mind a „Galícia” nevű SS-hadosztály, mind a független UPA partizáncsapatok ellen.

Wiesenthal azt mondta, hogy először hadnagy, aztán őrnagy volt, és bunkerek, erődítési vonalak építése volt a feladata. Noha kifejezetten nem állította, de azt sugallta, hogy állítólagos partizáncsapata az Armia Ludowa (a Lengyel Kommunista Néphadsereg, amelyet a szovjetek irányítottak) része volt.

Azt állította, hogy ő és más partizánok beszivárogtak Lvovba, ahol őket az A. L. (Néphadsereg) szimpatizánsai rejtették el. 1944. június 13-án a német titkosrendőrség csapatai elfogták csoportját. Noha az elfogott zsidó partizánokat gyakran kivégezték, Wiesenthalt valahogy megkímélték. Ugyanezt a történetet mondta el a 1949-i nyilatkozatában. Itt azt mondta, hogy 1943 október elején megszökött az internálótáborból és utána erdei partizánként harcolt a németek ellen nyolc hónapig – 1943. október 2-tól 1944 márciusáig. Utána Lvovban „rejtőzködött” 1944 márciusától júniusáig.

1967-es életrajzában Wiesenthal egy teljesen más történetet ad elő. Itt arról számol be, hogy miután az Ostbahn karbantartó csoporttól megszökött 1943. október 2-án, különböző barátainál rejtőzködött 1944. június 13-ig, amikor a lengyel és a német rendőrség rátalált, és visszavitte a koncentrációs táborba. Itt semmiféle partizántevékenységről sincs szó.

Mind 1948-as kihallgatása, mind 1967-es életrajza szerint 1944. június 15-én megpróbált öngyilkos lenni, ereit fölvágva. Érdekes módon német orvosok megmentették és az SS kórházában lábadozott. A Lvov-i koncentrációs táborban maradt „dupla adagon” egy ideig, aztán, ahogy életrajzában írja, különféle munkatáborokba szállították. A következő zavaros hónapokat a háború végéig különböző táborokban töltötte. 1945. május 5-én amerikai csapatok szabadították ki Mauthausenből.

Wiesenthal kitalálta a hősi partizán időket? Vagy később megpróbálta elrejteni, hogy kommunista harcosként volt tevékeny? Vagy az igazság teljesen más, és túl szégyenteljes ahhoz, hogy nyilvánosságra hozza?

„Náci kém?”

Önként dolgozott Wiesenthal háborús elnyomóinak? Brunó Kreisky, aki maga is zsidó és sok évig országa szocialista pártjának a vezetője, ezzel vádolta. Egy 1975-ben külföldi újságíróknak adott interjúban Kreisky azzal vádolta Wiesenthalt, hogy „maffiamódszereket” használ, ezért nincs jogcíme arra, hogy „erkölcsi példaképként” lépjen föl, és úgy vélte, hogy Wiesenthal a német megszállók ügynöke volt. Néhány, a tárgyra vonatkozó megjegyzése:

„Wiesenthal urat igazából csak titkos jelentésekből ismerem, és ezek rá nézve nagyon negatívak. Ezt szövetségi kancellárként mondom. Azt is állítom, hogy Wiesenthal úrnak más volt a viszonya a Gestapóhoz, mint nekem. Igen, ez bizonyítható. Most nem tudok többet mondani. A többit a törvényszék előtt fogom elmondani.

Az én viszonyom a Gestapóhoz egyértelmű. Fogoly voltam, internáltak és vallattak. Az ő viszonya más volt, és ez ki fog derülni. Az már elég szomorú, amit eddig elmondtam. Nem tudja magát tisztára mosni azzal, hogy nyilvánosan megvádol a sajtóban, hogy a becsületét megsértettem. Egy ilyen embernek nincs joga magát erkölcsi példaképként elfogadtatni. Nem úriember, nem erkölcsi példakép... Azt állítom, hogy Wiesenthal úr a náci befolyási övezetben élt anélkül, hogy bántódása esett volna.

Nem volt ’tengeralattjáró’… azaz nem rejtőzködött, hanem teljesen nyíltan élt anélkül, hogy a legcsekélyebb módon is üldözték volna, vagy akár üldözést kockáztatott volna. Azt hiszem, ennyi elég.”

Ezekre az elítélő szavakra adott válaszként Wiesenthal pert kezdeményezett a kancellár ellen. Végül is a nagy per előtt kiegyeztek.

Mauthauseni mítoszok

Mielőtt „nácivadászként” híresült volna el, propagandistaként csinált magának nevet. 1946-ban Wiesenthal kiadta a „KZ Mauthausen” című könyvet, egy 85 oldalas beszámolót, amely az ő amatőr rajzait tartalmazza azzal a céllal, hogy a mauthauseni koncentrációs tábor rémségeit bemutassa. Az egyik rajz például három rabot ábrázol, akiket oszlopokhoz kötöttek és a németek brutálisan kivégeznek.

A rajzok teljesen hamisak. Ezek a *Life Magazine*-ban 1945-ben megjelent fényképek másolata, néhány csekély változtatással, amelyek grafikailag örökíti meg három német katona kivégzését, akiket kémként fogtak el a frontvonalak mögött az ardenneki csata idején. Wiesenthal rajzának forrása tökéletesen világos annak, aki összehasonlítja azt a „Life”-fényképekkel.

E könyv felelőtlenségét mutatja, hogy Wiesenthal részletesen idézi a mauthauseni táborparancsnok, Franz Ziereis vallomását, amely szerint négymillió embert gázosítottak el szénmonoxiddal a közeli hartheimi táborban. Ez az állítás teljesen abszurd és egy komoly holocaust-történész sem ad neki hitelt. A Wiesenthal által idézett Ziereis-vallomás szerint a németek további tízmillió embert öltek meg Lengyelországban, Litvániában és Lettországban. Valójában ez a hazug vallomás kegyetlen kínzások eredménye volt.

Wiesenthal még évekkel később is hazudott Mauthausenről. Egy 1983-ban az *USA Today*-nek adott interjúban azt mondta mauthauseni tapasztalatairól: „Én voltam azon 34 túlélő egyike, aki 150 ezerből életben maradt.” Ez egy otromba hazugság. Az évek nyilvánvalóan megviselték emlékezőképességét, mert saját életrajzában írta: „Majdnem 3000 rab halt meg Mauthausenben, miután az amerikaiak 1945. május 5-én fölszabadítottak bennünket.” Az *Encyclopaedia Judaica* szerint legalább 212 000 internált túlélte a mauthauseni tábort.

A háború után Wiesenthal az US Office of Strategic Services-nél és az US hadseregénél (Counter-Intelligence Corps) dolgozott. A Zsidó Központi Bizottság alelnöke is volt az US által megszállt Ausztria részében.

„Emberi szappan”

Wiesenthal hitelt adott és terjesztette az egyik legocsmányabb holocaust-történetet, azt a vádat, hogy a németek szappant főztek a meggyilkolt zsidók testéből. Meséje szerint a „RIF” betűk a német gyártású szappanon állítólag „tiszta zsidó zsír”-t („Rein jüdisches Fett”) jelentenek. Valójában ezek a betűk a birodalmi ipari zsírellátás szavakból származnak („Reichstelle für industrielle Fettversorgung”).

Wiesenthal elősegítette az ‘emberi szappan’ legenda terjedését cikkeivel, melyeket 1946-ban az osztrák zsidó újságban, a *Der Neue Weg*-ben publikált. A „RIF” című cikkében ezt írta: „A rettenetes szavak: ’szappanért szállítás’, először 1942 végén voltak hallhatók. Ez a lengyelországi General Government-ben volt, a gyár pedig Galíciában és Belzecben. 1942 áprilisától 1943 májusáig 900 0000 zsidót használtak fel alapanyagként ebben a gyárban.” Szerinte a holttesteket különféle célokra használták, a maradékot pedig szappangyártásra.

Majd így folytatja: „1942-ben a General Government-ben az emberek tudták, hogy mit jelent a RIF-szappan. A civilizált világ talán el sem hiszi, milyen örömmel gondoltak a nácik és feleségeik a General Government-ben erre a szappanra. Minden darabban egy zsidót láttak, aki valami csoda folytán odakerült, és így nem lett belőle egy második Freud, Ehrlich vagy Einstein.”

Egy másik, 1946-ban közölt fantáziadús cikkben, amelynek címe: „A belzeci szappangyár”, azt állítja, hogy zsidók tömegeit végezték ki elektromos árammal a zuhanyozókban:

„Az összezsúfolt embereket az SS, litvánok és ukránok hajtották be a nyitott ajtón át a ’fürdőbe’. Egyszerre ötszáz ember fért be. A ’fürdő’ ajtaja fémből volt és a plafonon zuhanyrózsák függtek. Amikor a terem megtelt, az SS 5000 voltos feszültséget vezetett a fémlapba. Ugyanakkor víz folyt a zuhanyokból. Egy rövid sikoly, és a megsemmisítésnek vége volt. Egy Schmidt nevű SS-főorvos állapította meg kémlelőnyíláson keresztül, hogy az áldozatok meghaltak-e. Egy másik ajtó kinyílt és a hullaszállító csoport bejött, hogy gyorsan kivigye a hullákat. Utána a terem készen állt a következő 500 áldozatra.”

Ma egy komoly történész sem fogadja el az emberi testekből főzött szappan történetét vagy hogy zsidókat elektromos árammal végeztek volna ki Belzecben, vagy bárhol másutt.

Wiesenthal történelmi képzelőereje nem korlátozódott a huszadik századra. *A remény hajósai* című, 1973-ban kiadott könyvében azzal érvelt, hogy Kolumbusz Kristóf titokban zsidó volt és híres útjával 1492-ben valójában új otthont keresett Európa zsidói számára.

Természetesen Wiesenthal nem tévedt mindig. 1975-ben és 1993-ban nyilvánosan elismerte, hogy „nem voltak megsemmisítő táborok német földön”. Ezzel hallgatólagosan

Mark Weber: Simon Wiesenthal, a hazudozó „nácivadász”

elismerte, hogy a háború utáni nürnbergi perekben elhangzott állítások, miszerint Buchenwald, Dachau és a többi táborok Németországban megsemmisítő táborok voltak, nem igazak.

„Kitalálások” Eichmannról

Több mint 40 éves „nácivadászat” után Wiesenthal legnagyobb eredményének gyakran Adolf Eichmann elrablását tartják. Adolf Eichmann volt a háború idején az SS zsidó ügyeinek vezetője. 1960 májusában izraeli ügynökök rabolták el Argentínában, és egy világszerte figyelemmel kísért per után fölakasztották. De Isser Harel, az izraeli hivatalnok, aki az Eichmannt elfogó csapatot vezette, egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy Wiesenthalnak az égvilágon semmi köze nincs Eichmann elfogásához.

Wiesenthalnak nemcsak hogy semmiféle szerepe nem volt a letartóztatásban, mondta Harel, de valójában veszélyeztette az egész Eichmann-műveletet. Egy 278 oldalas kéziratban Harel gondosan megcáfolta Wiesenthal minden állítását az ő állítólagos szerepéről Eichmann azonosításában és elfogásában. Wiesenthal és barátai állításai, mondta Harel, teljesen alaptalanok. A Wiesenthal könyvében leírt számos állítás és esemény, mondta az izraeli tisztviselő, teljesen hamis.

„Wiesenthal jelentései és állításai abból az időből kétséget kizárva bebizonyítják, hogy fogalma sem volt Eichmann tartózkodási helyéről” – mondta Harel. (Például Eichmann argentínai elfogása előtt Wiesenthal őt Japánba és Szaúd-Arábiába tette).

Harel Wiesenthalt undorítóan megalkuvónak tartja, és így jellemzi: „Minden információ, amelyet Wiesenthal az Eichmann-akció előtt adott, rendkívül értéktelen volt, sőt néha félrevezető és így értéke negatívnak mondható.”

Fölösleges kiadások a Walus-ügyben

Wiesenthal egyik leglátványosabb esete a Lengyelországban született chicagói Frank Walus ügye volt. Egy 1974. december 10-én írt levélben azzal vádolta Walust, hogy „zsidókat adott ki a Gestapónak” Czestochowánban és Kielcében a háború alatt. Ez a levél váltotta ki, hogy az US kormánya vizsgálatot indított. A *Washington Post* egy 1981-es cikkében így emlékezett meg az ügyről („A náci, aki sohasem volt az: hogyan bélyegzett meg az igazságszolgáltatás, a sajtó és a nyomozók egy ártatlan embert háborús bűnnel?” címmel). Az *American Bar Association* által jegyzet írás a következőről számol be:

„1977 januárjában az Egyesült Államok kormánya megvádolt egy chicagói lakost, Frank Walust, hogy atrocitásokat követett el a második világháború alatt Lengyelországban. Az azt követő években ennek a nyugdíjas gyári munkásnak több mint 60 000 dollár adósságot kellett felvennie azért, hogy védelmét kifizesse. A tárgyalóteremben ült, mialatt a náci megszállás tizenegy zsidó túlélője Lengyelországban azt vallotta, hogy látták őt, amint gyerekeket, egy idős asszonyt, egy fiatalasszonyt, egy púpost és másokat meggyilkolt...

Elsöprő tények mutatják, hogy Walus nem volt náci háborús bűnös, sőt nem is volt Lengyelországban a második világháború alatt. Gyűlöletes és undorító, hogy hisztériával határos légkörben a kormány egy ártatlan embert vádolt.”

A chicagói *Reader* hetilap szintén beszámolt az esetről egy részletes cikkben 1981-ben, „Frank Walus üldözése: egy náci elcsípése” címmel. Az US kormánya egy háborús bűnöst akart elfogni Simon Wiesenthal, az izraeli rendőrség, a helyi sajtó és Julius Hoffman bíró segítségével. A cikk ezt írta:

„(...) Logikus azt föltételezni, hogy a jelentések, amiket Wiesenthal kapott [Walus ellen], valójában csak szóbeszédek voltak... más szóval, Simon Wiesenthalnak nem voltak bizonyítékai Walus ellen. Mégis megrágalmazta.

Ugyanebben az időben, 1978 áprilisában Wiesenthal Chicagóba jött, ahol interjúkat adott a Walus-ügyben. ‘Hogyan segített a nácivadász Walust megtalálni’ – volt a *Sun-Times* címe Bob Olmstead történetének. Wiesenthal azt mondta a Sun-Times dolgozójának, Abe Pecknek, hogy ő ’sohasem azonosított senkit tévesen’. – ’Tudom, emberek ezrei várnak arra, hogy hibát kövessek el.’”

Egy kimerítő jogi csata után az az ember, akit rágalmaztak és testileg bántalmaztak, mint a ’kielcei mészárost’, be tudta bizonyítani, hogy a háború alatt békés mezőgazdasági munkásként dolgozott Németországban. Frank Walus 1994. augusztusában halt meg megtört és keserűen csalódott emberként.

Wiesenthal figyelmetlenségének a Walus-esetben elegendőnek kellene lenni ahhoz, hogy örökre hitelét veszítse mint megbízható nyomozó. De acél hírneve még ezt is túlélte.

Téved Mengelét illetően

Wiesenthal mítosza nagyrészt Josef Mengele vadászatán alapul, aki a háború alatt Auschwitzban orvos volt, és a ’halál angyalaként’ is emlegették. Időről időre Wiesenthal azt állította, hogy Mengele sarkában van. Azt jelentette, hogy a nehezen megfogható orvost informátorai „látták” vagy „épp kicsúszott a kezükből” Peruban, Chilében, Brazíliában, Spanyolországban, Görögországban és fél tucat helyen Paraguayban.

Legközelebbi kapcsolata 1960 nyarán volt vele. Wiesenthal azt jelentette, hogy Mengele egy kis görög szigeten rejtőzködik, ahonnan csak egy pár órája menekült el. Wiesenthal tovább kerekítette történetét, pontos részletekkel egészítve ki, még azután is, hogy egy általa az ügy vizsgálatára szerződtetett riporter tájékoztatta, hogy a mese elejétől végéig hazugság.

Egy másik Wiesenthal-jelentés szerint Mengele 1960-ban egy gyilkost szerződtetett egy korábbi nő áldozata meggyilkolására, akit állítólag Auschwitzban sterilizált. Miután megtalálta és tábori tetoválását azonosította egy argentínai szállodában, Mengele állítólag megbízta emberét azzal, hogy gyilkolja meg, mert félt, hogy följelenti. Kiderült, hogy a nő sohasem volt koncentrációs táborban, nem volt tetoválva, sohasem látta Mengelét, és halálát egyszerű hegymászóbaleset okozta.

Mengele rendszeresen Asuncion, Paraguay fővárosának legelőkelőbb éttermeiben étkezett, mondta Wiesenthal 1977-ben, és állítólag a városban autózott egy sereg fölfegyverzett kísérővel fekete Mercédeszén.

1985-ben Wiesenthal közhírré tette, hogy „100 százalékig biztos abban”, hogy Mengele legalábbis 1984 júniusáig Paraguayban rejtőzködött, és állítása szerint a Németországban élő Mengele-család pontosan tudta, hogy hol. Amint kiderült, Wiesenthal tévedett. Mengele 1979-ben Brazíliában halt meg, ahol évekig élt névtelen szegénységben.

Izraelt 1968-tól 1972-ig szolgáló paraguayi követe, Benjamin (Benno) Varon 1983-ban megjegyezte a Mengele-kampány kapcsán: „Wiesenthal rendszeresen kinyilatkozza, hogy éppen a sarkában van, talán mert pénzt keres tevékenysége fedezésére, és a Mengele név mindig jó egy adagra. Wiesenthal nyomorúságosan megbukott a Mengele-ügyben, mondta a diplomata máskor. A Mengele-ügyben a korábbi Moszad-főnök, Harel megjegyezte, hogy Wiesenthal a bűnözés határán van.

Valójában a felfújt Mengele-dosszié Wiesenthal bécsi „dokumentációs központjában” haszontalan információknak olyan halmaza volt, hogy a *London Times* szavai szerint „csak az önigazoló mítoszait tartotta fönt és azoknak adott gyatra kielégülést, akik Mengele sorsára kerestek választ”.

Gerald Posner és John Ware szemében, akik a „Mengele, a teljes történet” társszerzői, Wiesenthal éveket töltött azzal, hogy kitartóan építse egy fáradhatatlan, kitartó nyomozó mítoszát, aki egy ’mindenható és sötét náci hálózat és Mengele’ ellen harcol. Mert mindenáron a nyilvánosság előtt akart maradni. Posner és Ware összefoglalója szerint Wiesenthal végképp elvesztette hitelét.

„Tudatlanság és arrogancia”

Eli Rosenbaum, az US kormány „nácivadász” osztályának hivatalnoka és a Zsidó Világkongresszus vizsgálóbiztosa, 1993-ban egy könyvben, amelynek címe: *Árulás*, részletesen foglalkozott Wiesenthal gondosan ápolt „nácivadász” elismerésével. Rosenbaum például megemlítette, hogy Wiesenthal jelentéseiben Mengele tartózkodását minden latin-amerikai országba helyezte, kivéve abba az egybe, ahol élt, Brazíliába.

„Wiesenthal” – írta Rosenbaum – „betegesen hatástalan nyomozó volt, aki az utóbbi években messze a túllépte a bohóckodás határát. Karrierjének nagy részét a tudatlanság és arrogancia fémjelezte.”

Bruno Kreisky egyszer így foglalta össze véleményét a „nácivadász”-ról:

„Wiesenthal mérnök, vagy bármi is a rangja, gyűlöl engem, mert tudja, hogy megvetem tevékenységét. A Wiesenthal-csoport majdnem politikai maffiaszervezet, amely Ausztria ellen harcol sötét módszerekkel. Wiesenthal olyan valakiként ismeretes, akinek az igazság nem erőssége, és aki nem válogatós módszerei kiválasztásában. Magát ’Eichmann-vadásznak’ mondja, pedig mindenki tudja, hogy ez a biztonsági szervek munkája volt és Wiesenthal csak a babérokra vadászik.”

A holocaust kommercializálása

A Los Angeles-i Wiesenthal Központ a bécsi „nácivadásznak” évente 75 000 dollárt fizet nevének használati díjaként, mondta az izraeli Yad Vashem Holocaust Központ igazgatója 1988-ban.

Mind a Központ, mind Wiesenthal ’kommercializálja’ és ’trivializálja’ a holocaustot, tette hozzá az igazgató.

Wiesenthal kitalált egy történetet, miszerint „11 millió ember halt meg a holocaustban, hatmillió zsidó és ötmillió nem-zsidó” – mondta a Yad Vashem-i tisztviselő. Amikor megkérdezték, hogyan jutott ezekhez a számokhoz, Wiesenthal így válaszolt: „A gójok nem figyelnek föl, ha az ő áldozataikat nem említjük meg.” Az „ötmillió gój áldozatot” „diplomatikus” úton választotta ki úgy, hogy „legyen elég nagy, de semmi esetre sem nagyobb, mint a zsidó áldozatok száma...”

„Wiesenthal és a nevét viselő Los Angeles-i Központ trivializálja a holocaustot” – kommentálta a *The Jewish Press*.

Az utóbbi években Wiesenthalt aggasztotta a holocaust-revizionizmus terjedése. A nevét viselő Központ egy „Simon Wiesenthal üzenete” című cikkben azt írta, hogy „ma, amikor itt Európában a növekvő antiszemitizmust, (…) Le Pen, David Duke, és a holocaust-revizionisták népszerűségét látom, akkor jobban meg vagyok győződve, mint valaha, hogy szükségünk van az új Wiesenthal Központra, a Beit Hashoah Tolerancia Múzeumra Los Angelesben.”

Wiesenthalt gyakran megkérdezték, hogy miért nem bocsát meg azoknak, akik fél évszázaddal ezelőtt zsidókat üldöztek. Standard válasza erre az volt, hogy neki ugyan joga van a maga nevében megbocsátani, de nincs joga mások nevében megtenni ezt. E hamis logika értelmében azonban neki sincs joga másokat vádolni és üldözni mások nevében. Wiesenthal sohasem korlátozta „vadászatát” azokra, akik őt üldözték.

„Gyűlölet hajtja”

Nehéz megmondani, hogy mi hajtja ezt a furcsa embert. Híres és elismert akar lenni? Vagy múltjának egy szégyenteljes korszakáért vezekel?

Wiesenthal nyilvánvalóan élvezi a kapott dicséreteket. „Figyelemre méltó egyéniség, aki büszke a bizonyítványokra és a rangokra” – írta a *Los Angeles Times*. Bruno Kreisky magyarázata egyszerűbb. Azt mondta, hogy Wiesenthalt a „gyűlölet hajtja”.

Jól dokumentált csalásai, hazugságai és tudatlansága, az erre a hitvány emberre vetítődő dicsfény visszaadja korunk haszonleső korruptságát és elvtelen öncsalását.

TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

A HOLOCAUST-SZTORI ÁLDOZATA

(Ernst Zündel életútja Pforzheimtől Mannheimig)

A Mannheimi Bíróságon november 8-án kezdődik az „uszítással és lázítással" vádolt Ernst Zündel pere. Azt, hogy a keresztény pacifista Zündel ellen miként lehet ilyen képtelen vádat emelni, csak életútja alakulásából érthetjük meg.

Az 1939. április 24-én született Zündel élete első tragikus élményei: az 1945. február 23-ról 24-re virradó éjjel Pforzheim elleni angol terrorbombázás, amely igen sok nő és gyermek halálát okozta, majd a fegyverszünet után a győztesek fosztogatása, a német asszonyok százezreinek meggyalázása és a német népet sújtó éhínség.

Édesapja összetört emberként jött haza a frontról, és nem volt lelki ereje ahhoz, hogy a történteket német szemszögből elmondja gyermekeinek. Hallgatagon tűrte, hogy gyermekei ismételgessék a győztesek által terjesztett rémtörténeteket a „németek kegyetlenségéről".

A hatalmas rajztehetséggel megáldott ifjú Zündel jobb lehetőségeket remélve kivándorolt Kanadába. Torontóban grafikai üzletet nyitott, majd grafikusként és festőként hamarosan nagy sikereket ért el. Francia származású nőt vett el feleségül, Janick-ot, akitől két fia született.

Majd montreáli 9 éves tartózkodása alatt egy Adrian Arcand nevű francia barátja tanította meg újra németnek lenni: francia barátja győzte meg arról, hogy a győztesek a németeket soha be nem bizonyított bűnökkel vádolják. Ettől kezdve Zündelt nem hagyta nyugodni a hazája elleni gyűlöletkampány, és elhatározta, hogy életét hazája becsületének visszaállítására szenteli. A hetvenes években Torontóban megalapította a *Samisdat Publisher Kiadót*, amely a holocaust-revizionista politikai és történelmi témájú hangkazetták és brosúrák tízezreit küldte szét számos országba. Majd 1981-ben kiadta az angol Richard Harwood 1974-ben írt, *Valóban hatmillió halt meg?* (magyarul *A hatmilliós zsidó mítosz nyomában* címen jelent meg) című brosúráját, amely számos kérdést tett fel, sok kételyt támasztott a holocaust hivatalos verziójával kapcsolatban.

1983 novemberében egy Sabina Citron nevű személy feljelentette Zündelt a Kanadai Btk. 177. §-a („hamis hír terjesztése") alapján. A vád szerint Zündel tudatában volt, hogy a pamflet tételei nem igazak, s ennek ellenére kiadta. A nagy sajtónyilvánosságtól kísért per volt az első nagy holocaust-per. A per első fokon 1985-ben folyt le. Zündel elvesztette ezt a pert, és 15 havi börtönre ítélték. A Fellebbezési Bíróság azonban megsemmisítette az ítéletet. Az új perre 1988-ban került sor. A védelem lehetőségeit jelentősen leszűkítette, hogy – a Nürnbergi Perhez hasonlóan – a bíróság itt is abból az alapelvből indult ki, hogy „a holocaust nem képezheti vita tárgyát". A per történelmet csinált: a védelem a tanúk, szakértők egész sorát vonultatta fel az egész világból. Többek között Fred Leuchter a világhírű gázkamra-szakértőt, aki perdöntően bizonyította a gázkamra-sztori képtelenségét.

Zündel ezt a pert is elvesztette: a Bíróság 9 hónapi börtönre ítélte. – Fellebbezés után viszont a Legfelsőbb Bíróság felmentette. Az indokolás lényege: „A kisebbségnek is joga van a szabad véleménynyilvánításhoz."

Zündel ellenfelei nem nyugodtak bele a felmentésbe: 1994 végétől ismétlődő terrortámadásokat, bombamerényleteket követtek el ellen és 1995. május 9-én felgyújtották Zündel otthonát. Az állandó zaklatások tönkretették családi életét.

Korábbi házasságának felbomlása után 2000-ben Zündel újra nősült: Ingrid Rimland német származású, USA-állampolgárságú írónőt vette el feleségül. Az esküvő után letelepedési engedélyt kért Tennessee-államban a bevándorlási hatóságtól, majd várt a meghallgatásra, ami utolsó lépés a letelepedési engedély megadása előtt. Dátumok ütközése miatt a tervbe vett meghallgatás nem jött létre, az ügyvédje új dátumot kért, de közben a hatóságok letartóztatták azon a címen, hogy „lejárt a vízuma". Két hét múlva közölték, hogy 20 évre (!) kitiltották az USA-ból „vízum határidő-túllépés miatt", majd Kanadába deportálták, ahol továbbra is börtönben tartották, mondván, hogy Zündel „biztonsági kockázat Kanada számára".

A 2004-ben hozott új terrorellenes törvény alapján mint „Kanada biztonságára veszélyes személyt" az Ottawai Szövetségi Bíróság kitoloncoltatta, és szülőhazájában így került sor a mannheimi vádemelésre.

Az ellene lefolytatott eljárások koncepciós jellege nyilvánvaló. Zündel azért szenved, mert elhatározta, hogy hazája becsületének védelmében úgy mondja ki az igazságot, ahogy meggyőződése szerint látja. Bár ellenfelei úgy ábrázolják, mint a vallási és faji gyűlölet szimbólumát, de az igazság az, hogy keresztény pacifista meggyőződéséhez híven nem támogatott sohasem semmilyen erőszakos akciót. Egész életét annak a célnak elérésére szentelte, hogy érjen véget a mesterségesen szított gyűlölet Németország ellen. És ezzel a küzdelmével példaképe és erőforrása mindazoknak akik a történelmi igazságért és hazájuk becsületének helyreállításáért küzdenek.

Bármi is legyen a mannheimi ítélet, az igazi bíró a történelem lesz egy tisztességesebb korban. Az igazságnak ugyanis nem kell félnie a vizsgálattól, mert az igazság akkor is igazság marad, ha csak kevés emberi szem látja meg. „Az igazság szabaddá tesz benneteket" – ígérte maga a földre szállt Igazság, Jézus Krisztus.

Úgy legyen!

LEVÉL A CELLÁBÓL
Részlet Ernst Zündel börtöncellájából írta leveléből

„Igazi bűnöm az, hogy gój akartam maradni egy zsidó világban. A megpróbáltatásom már régen véget ért volna, ha csupán bocsánatot kérnék, megalázkodnék Zion előtt. Pillanatnyilag még mindig állok – igaz, nem egészen: fekszem a priccsemen a cellámban, kicsiny sarokasztalom fölött görnyedem, vagy ülök a könyvekből és a bírósági dokumentumokból készített 'székemen', mert nem engedélyeztek széket a számomra. Koptatom egyre kisebb ceruzacsonkjaimat, miközben írok a barátaimnak, testületeknek, politikusoknak, és kis vázlatos rajzokat készítek azokért az adományokért, amiket jó emberek adnak Ingridnek, s így tudjuk megfizetni a drága ügyvédeket, akik szorgalmasan és bátran dolgoznak az érdekemben.

A nyugati kultúrának ez a csonkítása a New York és Washington elleni támadások előtt akkor érte el a csúcspontját, amikor Izrael és a zsidóság világméretű bajban volt – ahogy ezt a dél-afrikai Durban-ben tartott ENSZ-konferencia megmutatta. A palesztinok megnyerték az emberek szívét és lelkét. A leomló ikertornyok ezen képei percek alatt mindezt megváltoztatták. Ennek a hatásnak elérését tervezték el azok, akik ezt az ördögien ügyes támadást kiteverlték és végrehajtották. A tornyok robbanását követő első fél órában ezt mondtam egyik ügyvédemnek:

'Ez a vége egy korszaknak, vége a régi világrendnek – egy világnak, amelyet születésünktől fogva ismerünk. Az imént egy új korszak kezdődött, és mi leszünk az új ellenségek, akik ellenezzük a világ judaizálását. Levadásznak minket, mint a nyulakat. Jogaink és alkotmányos biztosítékaink levegővé válnak. Megtorlás, üldözés és hivatalos jogfosztás szabják majd meg a dolgok rendjét. Ez a háborús intézkedéseket lehetővé tevő törvény Zion-változata.'

Amikor nem következtek be azonnal éjféli razziák, riasztó kijelentéseimet, mint egy fáradt öreg csataló paranoid képzelgéseit mindenki semmibe vette. Nos, ők jöttek – de nem az éj sötétjében. Jöttek fényes nappal, teljes pompában, sárgaréz színű jelvénnyel a gomblyukban, tükörfényes csizmákban. Jöttek kéz- és lábbilincsekkel, amiket egy mexikói USA-vállalat készített. Értem jöttek Amerikában."

Ernst Zündel

Makkai János

A BENNÜNK LAKÓ ZSIDÓ (2.)

Anyagias gondolkozás és érdeklődés

A zsidóság e mellett mindenütt és minden időben anyagias gondolkozású és érdeklődésű fajta volt, ami már foglalkozásából és társadalmi pozíciójának alapjaiból is következik. A kis-zsidó, aki még nem jutott föl a felső rétegekbe, speciális előfutára ennek az érzésvilágnak és a belőle származó társadalmi viselkedésnek. Középosztályunk szintén szegény, állandóan anyagi gondokkal küzd. Ezért az anyagias életszemlélet viselkedési hibái jó talajra találtak nála. Valóban egyetlen európai országban sem lehet az illetlenség és modortalanság e téren jelentkező magyar szokásait föltalálni.

Nálunk mindennapos dolog, hogy ha keresztény úriemberek összetalálkoznak, az egyik félórai ismeretség után megkérdezi a másiktól:

– Ha nem haragszik, szabad-e megkérdeznem: Önnek mennyi a fizetése?

Úriemberek szemrebbenés nélkül érdeklődnek egymás keresete, jövedelme és adósságai iránt. Az is előfordul, hogy nem is kérdezősködnek, hanem egyszerűen kijelentik:

– Ha jól számítom, Neked havonta 720 pengő jövedelmed van.

Ilyenkor felmérnek, megbecsülnek, összeadnak, kivonnak és a végeredményt nyugodtan a szemünkbe vágják. Az is szinte mindennapos, hogy úri családok egymáshoz látogatóba menve, végigjárják a lakást, mindent megszemlélnek, leltárt készítenek s aztán később megkérdezik:

– Ha nem vagyok indiszkrét, mennyit fizetsz ezért a lakásért?

De nem csak a lakbér után tudakozódnak, hanem megkérdezik azt is, hogy a cselédnek mennyi bért fizetünk; a szobalánynak hányszor van kimenője egy hónapban és nem udvarol-e neki a rendőr? Érdeklődésük arra is kiterjed, hogy mennyi befőttet tettünk el télire és hol vásároltuk az új függönyt? Részletre vettük-e, vagy készpénzben fizettük? Miért fizettük készpénzben, mikor részletre is vehettük volna? Ugyanígy megsaccolják rokonainkat, hozzátartozóinkat és azok jövedelmét és a különböző családtagok keresetét összeadják s mindezt a legnagyobb részletességgel megbeszélik. Angliában már az is illetlen dolog, ha valaki megkérdezi a másiktól, hogy annak mi a foglalkozása. Az emberek, mint társasléynek találkoznak a magánéletben és nem mint orvosok, kereskedők, vagy vasutasok. Fejlett polgári országokban, ahol minden foglalkozást egyformán becsülnek, ez a probléma a magánérintkezésben föl sem vetődik.

A régi magyar nemességben ez a szokás nem élt. Pontosan tudták ugyan egymásról, hogy mekkora földbirtokuk van és a termés iránt is tudakozódtak, de az anyagi érdeklődés és a részletproblémák firtatása ismeretlen volt náluk és ellenkezett az emberi méltósággal. Az epidémia erősen zsidó eredetű, de középosztályunk nyomott anyagi helyzete elősegítette kivirágzását.

Zsidó parvenük

Erősen rombolja a középosztály életérzését a zsidó állandó parvenü voltából származó jelenség-tömeg is. A zsidók, akármilyen osztályban helyezkednek el, mindig sokkal inkább meg vannak verve a parvenüség betegségével, mint a hasonló anyagi viszonyban levő többiek. Közismert típus a zsidó újgazdag, aki a felsőbb osztályokban akar érvényesülni. Békebeli regények, vígjátékok és operettek figurázták ki, alakját mindnyájan ismerjük. Azonban a zsidó a középosztályban is parvenü, mert a társadalmi látszatra (nem lévén egyéb tekintélybázisa) sokkal többet kell adnia, mint a hasonló nem-zsidónak. A középosztálybeli és kispolgári zsidó parvenüsége elsősorban abban mutatkozik meg, hogy mindenütt jelen akar lenni, ahol valami történik és semmiből nem akar kimaradni. A zsidóknak kevésbé vannak csendes periódusaik és visszavonulásaik, mint másoknak. Míg a magyar kispolgár és szegényebb középosztálybeli a paraszti-kisnemesi életérzés következtében jövedelmének túlnyomó részét megeszi vagy elissza (akkor is, ha ezzel túlzott és aránytalan költekezést folytat) – a hasonló anyagi viszonnyal rendelkező zsidó inkább megvonja magától a falatot, de rádiót, sílécet, gramofont, fényképezőgépet vesz, apró luxustárgyakkal ékeskedik és tízszer annyit jár moziba, színházba, futballmeccsre és hasonló helyekre, mint más. Ha valaki egy zsidó és egy hasonló jövedelmű nem-zsidó család háztartását összehasonlítaná, rendkívül érdekes titkoknak jönne a nyomára.

A zsidók eme tevékenysége a középosztályt csak tovább ingerli a mértéktelen és aránytalan költekezésre. A zsidó parvenüség jelensége: az alárendeltekkel való mértéktelen kiszolgálás megkövetelése is. A csemegeüzletben tíz deka parizert vásárolnak és azt a kereskedősegéddel felszállíttatják a hatodik emeletre. Aki nem hiszi, kérdezze meg a fűszeresét... A pénzükért sokkal többet követelnek, mint más, mert rangjuknál, címüknél, vagy társadalmi állásuknál fogva – kevesebbet követelhetnek, mint más. Már maga ez a kifejezés is: „a pénzemért" – tőlük származik és így terjedt el a középosztályban. Egyik jelensége a zsidó életérzésnek, amelynek erkölcsi mélységét kevesen veszik észre.

A zsidó hatások középosztályunkat annyira átitatták, hogy a budapesti társaságban ritka olyan alkalmat találni, ahol e zsidó eredetű jelenségek valamelyikével ne találkoznánk. A kulturált zsidó maga is igyekszik megszabadulni ezektől a viselkedési betegségektől. Százszoros kötelességünk hát nekünk fölismernünk ezeket a bajokat és gyökeresen szakítani velük, összes viselkedési hibáink nem a zsidóságtól származnak – ezt, azt hiszem, elég részletesen kifejtettem. De a zsidó veszedelem szintén nem csekély. Társadalmunk öntudatosodása és európaizálódása hozhat itt egyedül segítséget.

(Vége)

David Duke

FEHÉR SZEXRABSZOLGÁK IZRAELBEN

A prostitúció, vagy ahogy találóan hívják: fehér rabszolgakereskedelem egy másik olyan intézmény, mely egyidős a civilizációval. Még az ősi időkben is prémiumot jelentett a világos bőrű európai nők, kisfiúk és kislányok értékesítése a rabszolgakereskedelem talán legbrutálisabb válfajának kerítői számára: a rabszolgakereskedelem ezen ága olyanokkal kereskedett, akiket testileg mocskoltak be tulajdonosaik. Az ártatlan emberek szexuális megalázásba taszítása egy leírhatatlanul nagy bűn.

Ahogy uralták a szervezett rabszolga-kereskedelmet, úgy uralták a zsidók a prostitúciót is. A prostitúció eredetileg csupán a rabszolgatartás egyik ága volt, hisz nem igényelt különösebb kereskedelmi éleslátást, hogy rájöjjenek: a női vagy fiatal fiú rabszolga kikölcsönözhető szexuális szolgáltatásokra. A világos bőrű európai hajadonok, nagy pénzeket értek meg a sötétebb bőrű népek szultánjainak.

Dávid király kitartott szeretőinek korától a modern „madámokig", mint Xaviera Hollander és Heidi Fleiss, mindig is zsidók uralták a szexipart. A Talmudban szerepelnek szexuális „kapcsolatok", amelyeket „természetes és természetellenes" kategóriákra bont, ezek kisfiúk, kislányok és felnőttek, rabszolgasorban tartott nők és szajhák közti kapcsolatokról szólnak. A modern korban Freud és akadémiai kollégái természetessé tették ezt a perverzitást Amerika iskoláiban és nappalijaiban. Freud, a zsidóság vezérelte média segítségével azt közölte a nyugati társadalommal – egyenes arccal – hogy a nemi és ürítő szervek az élet legfontosabb tényezői, és minden férfi titkos vágyálma az, hogy lefeküdjön az anyjával.

Áttekintve a prostitúció történelmét rájöttem a zsidók gonosz cselvetéseinek lényegére, melyeket Közép-Európában alkalmaztak. Éhezés vagy gazdasági nehézségek idejében a gyors beszédű, jólöltözött zsidók paraszti közösségekbe hatoltak be, ahol a vonzó keresztény tinédzserek szüleinek elmagyarázták, hogy gyermekeik jobb életre lelhetnek Amerikában, ahol szükség van háztáji munkaerőre. A gyermeküktől való elválasztás fájdalma ellenére sok szülő belement ezekbe az alkukba, hogy a legjobbat tehesse lányainak. Ahelyett, hogy ezek a lányok egy szebb, új életre leltek volna, tízezreik kötöttek ki az Újvilág bordélyházaiban.

A fehérek rabszolga-kereskedelmének zsidó uralma tovább folytatódik, sőt, ma nagyobb mértékben, mint valaha. A New Orleans-i *Times Picayune* 1998. január 11-én a „*Rabszolgakereskedők szláv nőket csábítanak*" cím alatt hoz egy cikket. Ez (melyet Michael Specter írt és a zsidók által irányított *New York Times News Service* terjesztett) egy nagyszabású, fehér rabszolgákkal kereskedő zsidók vezérelte ügyletet dokumentál. A részlet egy elevenbe vágó történettel kezdődik, mely arról szól, hogy egy szép szőke ukrán lány, hogy megmeneküljön a szegénységből és kilátástalanságból, válaszol egy helyi lapban megjelent, külföldi munkát ajánló hirdetésre. Mint szexrabszolga végezte Izraelben.

„21 éves volt, magabiztos és boldog, hogy kikeveredhet Ukrajnából. Izrael új világot kínált és egy-két hétig minden lehetségesnek is tűnt, ám az egyik reggelen egy bordélyházba vitték, ahol a főnöke a szemei előtt égette el az útlevelét.

‘A tulajdonom vagy' – idézte a férfi szavait – ‘A birtokomban vagy és addig fogsz dolgozni, amíg eleget nem keresel nekem ahhoz, hogy kikerülj innen. Ne próbálj megszökni, nincsenek papírjaid és nem beszélsz héberül. Le leszel tartóztatva és ki leszel utasítva, akkor pedig utánad megyünk és visszahozunk.'"

Izraelben a kormányzat semmit sem tesz a brutális rabszolgarendszer ellen azon kívül, hogy a megtalált és bevándorlási papírokkal nem rendelkező lányok néhány százalékát kiutasítja. Az elmúlt három évben majdnem 1500 ukrán nőt utasítottak ki Izraelből. A világ a rabszolgakereskedőknek áll a gój nők ellenében, hisz ha valamelyikük panasszal él rabszolgatartójával szemben, börtönben kell maradjon, míg ítéletet meg nem hozzák. Specter a Neve Tirtsa-i börtön igazgatóját idézi, aki egyetlen egy olyan lányról sem tudott, aki tanúskodni mert volna zsidó rabszolgatartója ellen. A fehér rabszolgatartót tehát védi az izraeli rendszer, míg az áldozatokat megbüntetik.

Specter jellemzi a prostituáltakat és gazdáikat is. Az egyik izraeli rabszolgatartót, Jacob Golant idézi:

„Azok a nők, akik itt dolgoznak, oroszok, majdnem mind prostituált Izraelben."

„Az izraeliek imádják az orosz lányokat" mondja Jacob Golan.... „Mind szőkék és jól néznek ki, és különböznek tőlünk" – mondja nevetve.

Természetesen nem csupán Izrael az egyetlen úti cél a Kelet-európai nők számára. Az orosz gengszterbandák erős kapcsolatokkal rendelkeznek világszerte minden szervezett zsidó bűnszövetkezettel. Az ukrán belügyminisztérium szerint legalább 400 000, 30 év alatti ukrán nőt csábítottak el Ukrajnából az elmúlt évtizedben – és ez még csak egyetlenegy a volt szovjet tagköztársaságok közül. Specter az International Organization for Migration-t idézi (Nemzetközi Bevándorlási Hivatal), mely 500 000 főre becsüli a keleti blokkból Nyugatra irányított nők éves forgalmát. Ez nagy számú embert érintő tragédia, mely csak kis nyilvánosságot kap.

A *Moment* magazin, a „Zsidó kultúra és vélemény magazinja" hozott egy cikket 1998. áprilisi számának 44. oldalán, mely a *„Szajhák a Szentföldön"* címet kapta. Ebben arról értekeznek, hogy a szőke orosz lányok prostituálása milyen virágzó „nemzeti intézmény". Még az olyan ügyfelekről is említést tesz, mint a bordélyházakba biciklizö rabbik.

„Az ügyfelek nagy százaléka ultraortodox zsidók, vallásos emberek, akik életét a halachah (vallási törvénykönyv) irányítja, mely megmondja nekik, mikor és mikor nem léphetnek szexuális kapcsolatba a feleségükkel. Így hát csütörtök délutánonként (ez a férfiak ideje Izraelben) az ortodox zsidók tömött buszokon utaznak Jeruzsálemből, Haifából és távolabbi helyekről Tel-Avivba, hogy néhány értékes percet töltsenek el egy masszázsszalonban, egy homokdűne mögött vagy egy aluljáróban. Az ügyfelek általában jogászok, rendőrök és politikusok. *Az izraeli társadalom teljes spektruma tartja munkában az utcalányokat,* mondja Shachar detektív, a Tel-Avivi kicsapongások cinikus veteránja... a Tel Baruch olyan nagyon abszurd és olyan nagyon maga Izrael."

A továbbiakban nyersen írja le a lányokat, akik javarészt Kelet-európai gójok néhány palesztin mellett, úgy értekezik róluk, mint virtuális rabszolgákról, akiket rabszolgaárverésre írnak ki.

„Amint a lányok Izraelbe érnek, a bűnöző főnökök veszik át felettük az irányítást. A lányokat általában aukciós házakba viszik, ahol a különböző masszázsszalonok tulajdonosai licitálnak rájuk: mindenki tesz egy árajánlatot és a legtöbbet kínáló megkapja a lányt... a lányok gyakorlatilag rabszolgákká válnak."

A cikk azt is megjegyzi, hogy az Izraelben dolgozó prostituáltak legtöbbje, különösen az arab származásúak, gyakran részesülnek zsidók általi testi fenyítésben is, melyet azok „faji és nemzeti buzgalomból" követnek el.

„...észreveszik, hogy zsidó ügyfeleik csak palesztin terrorakciók után jönnek hozzájuk, hogy szexuálisan élhessék ki bosszújukat, melyet faji-nemzeti buzgalom indukál. ... és ezt gyűlölettel és haraggal teszik."

Az antiszemitizmust emlegető zsidó írók sohasem említik az évszázadokon átívelő, rabszolga-kereskedelmet és prostitúciót uraló zsidó befolyást. Soha nem mutatnak rá arra, hogy az efféle tevékenységek érthető módon hozzájárulhatnak a zsidókat nem kedvelő hangulat kialakulásához.

Képzeljük el a média reakcióját szerte a világban arra, hogy gójok ejtenék rabszolgául zsidó lányok százezreit, árverésre bocsátanák őket és leírhatatlan brutalitásnak tennék ki őket. Vegyük figyelembe a felhördülést, amely áradna a zsidó médiából. Noha most, amikor már keresztény lányok milliói estek és esnek a zsidó bűnözők áldozatául sem hördül fel senki – nem indult semmiféle nemzetközi összefogás egyetlen híresség vagy politikus támogatásával sem.

Miután elkezdtem tárgyalni ezeket a témákat a PBS *Black Perspective on the News* című műsorában, az engem érő antiszemitizmussal vádoló támadások még élesebbé váltak. Fiatalemberként, amikor a déli rabszolgatartásról olvastam, a szívembe martak a kegyetlenségről és szenvedésről szóló történetek, olyannyira, hogy bűnösnek éreztem magam. Ám amint megtudtam az igazságot a rabszolgakereskedelemről, észrevettem, hogy egyetlen zsidó író, publicista vagy producer – akik bűntudatot keltettek bennem – sem feltételezte akár egy alkalommal is, hogy a zsidók bármilyen mértékben is „kollektív bűnösök" lennének amiért 2000 éve űzik az eleven emberi testekkel való kereskedelmüket.

Úgy tűnik, a modern zsidó sajtó erkölcsei szerint a feketék fehérek általi kizsákmányolásáról tanulni „történelem", míg a fehérek és feketék zsidók általi kizsákmányolásáról beszélni „gyűlölet".

Trikál József

AZ ANTIKRISZTUS SZELLEME (2.)

A gettó népe a királyok trónján ül és a keresztény világ torkát szorítja. Megsemmisíti nemes erkölcsét, tiszta szellemét, ártatlan irodalmát, jó ízlését, művészetét és tudományát és a sajátját kényszeríti rá. Nem akarja, hogy a keresztények zsidók legyenek, csak prostituálni, beszennyezni, trágyalével leönteni, hitétől, Istenétől, becsületétől és jellemétől megfosztani törekszik.

Az emberi lélek ősereje és értéke: a szintézis és a metafizikai orientáció. Aki ezt elveszti, az pusztító erő.

A zsidóság fékevesztettéi ebben a hibában leledzenek. *Az ilyen* zsidó a romboló elem.

A parasztot leveszi lábáról és azt mondja: a jó zsidó.

A munkást fellázítja a tőke ellen, sőt önmaga ellen, és a munkás azt mondja: jó zsidó.

Az úri osztály az ő zsebében van: jó zsidó.

Jó zsidó az, akinek óriási pénztartalékja felszippantja az apró emberek apró pénzét és kis vagyonkáját.

Jó zsidó az, akinek gyáraiban őrlődik fel testileg-lelkileg millió és millió munkás.

Jó zsidó az, aki beül a földbirtokokba, sőt már a hivatalokra is kiterjesztette polipkarjait.

Ez az ő tervük, ott vannak mindenütt, tudósaik dolgoznak és rombolnak mindenütt. Egy közös célban egyesülnek és az a cél: minden igazságot kétellyel megingatni; minden szilárd tekintélyt ingataggá tenni ; minden tiszteletreméltót leköpni.

Mikor a XIX. század első évtizedében valami csodálatosan kedves és bájos vallásos romantika (Novalis, Schlegel, Chateaubriand, de Maistre) aranyozta be Európa közszellemét, feltűnt Heine és gonosz-gúnyoros szellemeskedéssel leköpdöste a romantikusokat, az idealistákat és a katolikusokat.

Minden bölcselő és államférfiú azt tartotta, hogy a népek vallása, erkölcse, művészete és politikája az isteni szellem kinyilatkoztatásai és akkor jön Marx és tanítja, hogy mindez csak a gazdasági életből és a gazdasági harcból ered és a szellemhez semmi köze.

A lángész és a szent a szellemiség csúcspontjai, Lombroso szerint a lángész szívgörcsös nyomorék, a szent pedig őrült.

Tiszteljük nagyjainkat, főleg költőinket s jön Nordau és azt írja, hogy ezek mind degenerált alakok.

Tiszteljük a nőiséget ás Weininger „tudományosan" bizonyítja, hogy a nő csak undorító lény és másodrangú teremtmény.

Hittünk a nagy matematikai, geometriai és természettudományos igazságokban és Einstein világgá kiáltja, nincs abszolút igazság; minden relatív.

Bíztunk az ész eszes természetében és Bergson lerántja az észt és azt hirdeti, hogy fogalmaink képtelenek a tárgyakat megfogni és az ész helyébe ködös és misztikus intuíciót helyez, amely a lényegeket is megismeri.

A vallás Isten és az ember közös műve. Reinach szerint csupa emberi babona.

Szeretem én az embereket és az egész emberiséget. Egy zsidót sem gyűlölök. De valami szörnyű félelem és borzadály fog el, ha a zsidó szellem hódítására és bosszújára gondolok.

Ahol csak forradalmak és vallásüldözések vannak, ott találod a zsidót, legalább is mint értelemszerzőt.

Ahol csak kiirtják a papokat, lemészárolják az intelligens osztályt, felégetik a templomokat, ott találod a zsidót, még ha a zsidókat is üldözik.

Ha nem testi alakjában, akkor megmérgező irodalmi művei révén mindenhol jelen van.

Mint testetlen árnyak lebegnek mindenütt a világban uszító gondolataik, fertőzött erkölcsiségük, hamis bölcseleteik, piszkos művészeti irányaik. Telítve ma minden az ő fertőző eszmevilágukkal.

Ki vezet ki ebből a szörnyű rabszolgaságból? Hová mégy a világon, ahol nem a zsidó hatalom terpeszkedik?

Mint kapitalisták, a világgazdaság birtokosai és minden kis vagyon felszívói.

Mint tollforgatók, a szellemi börze fejedelmei és mint ilyenek, szétmorzsolói a népek hitének, meggyőződésének, nemzeti épületének, összes erkölcsi és szellemi javainak.

Papini mondja: a zsidó két rettenetes végzetet egyesít magában: ő zsarnok az arany birodalmában, és anarchista a szellem birodalmában. Gazdasági téren az ő rabszolgáik, a szellemi téren pedig az ő áldozataik vagyunk. Az a nép, amely a keresztények Istenét meggyilkolta, az a keresztény ész és szív eszményeit is le akarja dönteni és kényszeríti a kereszténységet, hogy a pénz bálványa előtt leboruljon.

Ez a borzasztó kényszer állandóan tart és a győzelem mindennapos.

Csontjaink velejéig mérgezettek vagyunk. Ki ad nekünk új vért és új erőt, hogy újból Isten népe legyünk? Van-e remény arra, hogy a világ szelleme megváltozzék és Isten szelleméhez visszatérjen? Hiszen ez a kép, amelyet eddig megrajzoltam, csak kezdet, csak egy-két ecsetvonás! Ez a kép nagyon szomorú lesz, mihelyt korunk ábrázatát tovább nézem és tovább másolom.

(Vége)

FELVIDÉKI VÁROSAINK

Szentgyörgyi Elvira sorozata (3.)

UNGVÁR, AHOL ÁRPÁDOT FEJEDELEMMÉ VÁLASZTOTTÁK

A magyar Alföld északkeleti csúcsában, az *Ung* folyó két partján és három dombon épült fel *Ungvár*, a történelmi Magyarország legrégibb városa. Azt szokás róla mondani, hogy a népek országútján fekszik: ősidők óta a különféle vándorló törzsek, népek és fajok egész serege vonult át rajta. Még a kő- és bronzkorszakból származó dús leletek bizonyítják, hogy már jóval a népvándorlás kezdete előtt lakott hely volt; a Kárpátokon keresztül beözönlő magyarok pedig kiépített várost és megerősített, földből hányt várat találtak itt.

Ung vezér volt az első ősmagyar vitéz, aki a lábát a városba tette. Katonáival elfoglalta a várat, és hódoló pompával fogadta Álmost, az akkor már betegeskedő aggastyánt, aki néhány napi ott tartózkodás után Ungváron hunyta le örök álomra szemeit. Kívánságára még halála előtt Árpádot választották fejedelemmé s így *Ungvár adta az első uralkodót Nagymagyarországnak*, az ungvári három domb öblében ment végbe magyar földön *az első vérszerződés*…

Ez Ungvár őskorának története; történelmi szerepe pedig 1322-ben kezdődik, amikor *Róbert Károly* királyunk a Nápolyból származó Drugeth-család széniorának, *János vajdának* ajándékozta a várost és az egész megyét. Királyi adománylevél biztosította a család számára a birtok mellé a megye örökös főispáni tisztét s így történt, hogy *Drugeth* János, az addig is hatalmas és befolyásos nagyúr, egyszerre hat vármegyének (*Bács, Fejér, Somogy, Tolna, Ung* és *Zemplén*) lett főispánja, sőt azon kívül az ország nádora is.

350 évig uralkodtak a *Drugethok* Ungváron és környékén, s amikor a fiúág kihalt, *Drugeth Krisztina* révén, annak hites urára, *gróf Bercsényi Miklósra* szállt a vagyon és a rang. Ekkor kezdődött Ungvár történelmének legküzdelmesebb, de legdicsőségesebb korszaka: a *Rákóczi-felkelés* kuruc háborúinak ideje. Mindvégig egyik fő fészke volt *Rákóczi* függetlenségi harcának, s amikor a Nagy Fejedelem elvesztette történelmi játszmáját, Ungvár bűnhődött elsőnek a „bűnösök” közül. *I. József császár* csapatai valósággal *feldúlták a „rebellis” várost*, a várat pedig földig lerombolták. *Mária Terézia* építtette fel újra, természetesen sáncok meg várfalak nélkül, és *a munkácsi görög püspökségnek* adományozta, hogy papnevelő intézetet tartsanak fenn benne.

– Azt akarom – mondta a királynő –, hogy ahol oly hosszú ideig az asszonyokat és gyermekeket is harcolni tanították, ott most szelíd és alázatos pásztorokat neveljenek…

Azóta körülbelül kétszáz év telt el és az *ungvári „tigriskölykök”*-ből valóban jámbor szándékú, békés polgárok lettek, akik savanyúvizet árulnak, porcelánt bányásznak és csendesen szüretelgetnek az Ung völgyében meg a három dombon. De az ősök emlékét még ma sem feledték el.

ÉRSEKÚJVÁR, A FELVIDÉKI KECSKEMÉT

Egy angol újságíró kérdezte meg nemrég az *újvári* állomáson valamelyik ottfelejtett öreg magyar baktertől: *„Mennyit ért ez a város azelőtt és mennyit ér most?”* A kérdést közvetítő tolmács pedig a következőket kapta feleletül: *„Húsz évvel ezelőtt naponta 246 vonat ment itt keresztül, most csak 40…”*

Ebben a mondatban ott bujkál az ősi magyar *Érsekújvár* gazdasági és kulturális jelentősége, az életéből és fejlődéséből elrabolt húsz esztendő minden tragikuma. Négy évszázaddal ezelőtt *Váradi Pál esztergomi érsek* előre tudta, hogy a város nemcsak a török áradat ellen emel gátat, hanem az egész országrész jövőjének alapjait veti meg.

Minden utcája történelmi magyar nevet viselt: a *Széchenyi-utca, Pázmány-utca, Kossuth Lajos-tér, Forgách-utca, Báthory-utca* és a többi, egytől egyig mind – az ország és a város történelmének egy-egy lapjáról beszélnek. Az újvári sáncok tetején tűzték karóra *Ocskay* brigadéros levágott fejét… A Főtér piacán viaskodtak *Vak Bottyán* és *Heister* generális katonái… Falai látták bevonulni *Bocskai* Istvánt, *Bethlen* Gábort, *Bercsényi* Miklóst, *Rákóczi* Ferencet… Szent Ferenc templomában *Pázmány* Péter mondta az első misét…

Akik elrabolták, előszeretettel nevezték *„szlovenszkói Kecskemétnek”*. A határában elterülő, körülbelül tízezer holdnyi földbirtok legtöbbje apró, öt-tíz holdas parcella, mindegyik valóságos virágba boruló barackerdő. Érsekújvár, a felvidéki *„parasztmetropolisz”* huszonkétezer magyarja a gyümölcsből és a zöldségből él. Az utolsó két évtized alatt mégis minden télen 5-6 ezer ingyen ebédet kellett kiosztani naponta a városi szegénygondozó hivatalnak és a szlovák elemi iskola előtt hancúrozó magyar gyerekek furcsa kis versikéket énekeltek:

„Gyújts fel tüzed, Uram,
Mert fázunk s köhögünk
S elszakadt régen
A téli ködmönünk…”

A város házai fölé emelkedő *Kálváriadombról* megkopottan néznek le a stációk szentképei az alant kanyargó Nyitra vizére. Mennyi sötét szenvedésnek voltak tanúi húsz esztendő alatt!…

LOSONC

A középkori két lovagvár: *Somoskő* és *Salgó* után, amelynek tetejéről tiszta időben a Kárpátokat is látni, gyönyörű völgykatlanban, hegyektől határolva érjük először *Füleket*, majd a hatalmasan kiszélesedő Ipoly-völgyben a Felvidék egyik gyöngyszemét, Losoncot. *Losonc* rendezett tanácsú város, a legforgalmasabb ipari és kereskedelmi gócpontok egyike volt: gyáripara négyezer munkásnak adott kenyeret. Losoncot már fekvése is ipari és kereskedelmi hellyé predesztinálta, hetivásárain cserélődtek ki a Felföld hegyes vidékének és a bányavárosoknak termékei az Alföld gabonatermésével. A hetivásárok külön gabonapiacára eljártak *Zólyomból, Liptóból, Turócból, Hevesből, Pásztóról* és *Gyöngyösről*. A losonci vásárokra hordták a Felvidék szlovákjai a zsindelyt, deszkát, gerendát, sajtárt, szitát, cserépedényt, stb. Világhírűvé lett gyapjúvásárok fejlődtek itt ki és nagy külföldi cégek szerezték be innen szükségletüket. Bőrvásárai is híresek voltak.

Losoncnak az 1910-es népszámlálás szerint 12 110 lakosa volt és 1445 katona állomásozott két kaszárnyában: a 25-ös gyalogezred és a 16-os tüzérezred. A magyarság szempontjából mindig fontos nemzeti missziót teljesített már századok előtt a Felvidék kultúrájának egyik középpontja, a magyarság egyik erős vára volt a szláv nyelvhatár kapujában. Így történhetett, hogy hiába volt a 20 éves cseh hivatalnokok minden magyart eltiporni akaró hadjárata: Losonc teljes egészében megmaradt magyarnak.

A város gyönyörű aszfaltozott utcáit, virágdíszes tereit középületek és kultúrpaloták egész sora díszíti. A katolikus templom előtti térségen valamikor *Kossuth Lajos szobra* állt: egyik reggelre eltűnt a szobor, cseh rablók ledöntötték, majd megcsonkítva az egyik kaszárnya istállójában helyezték el… Hasonló sors érte a 1848-as honvédemlékművet is.

Bethlen Gábor hadjárata alatt 1622-ben egy ideig a magyar Szent Korona is Losoncon volt elrejtve. Amikor *Bethlen* a Felvidéket elfoglalta és Besztercén tartott országgyűlést, előbb a Szent Koronát Losoncon hagyta és az úgynevezett *Vajdaház* pincéjében rejtette el.

Losoncot az oroszok 1849-ben teljesen felégették. Óriási erőfeszítéssel építették újra és tették virágzóvá. A cseh uralom azonban ismét pusztulást hozott a szép magyar városra, a gyárakat lebontották, az ipart megölték, a kereskedelmet megbénították, a Felvidéket elszakították az aranyló gabonát termő magyar Alföldtől.

Amikor Masaryk Losoncra érkezett, a csehek diadalkapukkal, óriási lelkesedéssel fogadták. Különvonatokon hozták Losoncra a lelkesedő cseheket, mert a magyarok gyászruhát öltöttek és hangtalanul tüntettek. Ekkor történt, hogy a felvidéki magyarság egyik vezére így üdvözölte Masarykot:

Elnök úr! Ön egy halott városba érkezett...!

De a halott város azóta feltámadt!

(Folytatjuk)

Terebessy Emőke

FÉLELEMBEN ÉLÜNK…

Az atomfegyverkezés, mind a nyugati, mind a keleti világot évtizedek óta rettegésben tartja. Valósággal a „ki mit tud jobban?” jeligére dolgoznak azon, ki az erősebb, bár ha józanul gondolkodnának, tudniuk kellene, hogy az atomháború helyrehozhatatlanul tönkretenné e világot, beleértve az atomrobbantókat is.

Nem volt elég Csernobil? Ott nem robbant atombomba, csak kiszivárgás volt, mégis milyen károkat okozott s okoz ma is! Elgondolkodtató, milyen lehet ehhez képest egy igazi 20 megatonnás bomba hatása.

Olvasva a fatimai jóslatot, felteszem a kérdést: ha Rómától az Északi-tengerig minden kipusztul, mert Isten megengedi a háborút, és csak az emberiség kétharmada maradna meg: azok ha túlélik a szörnyűségeket, az atomháború után miből élnének meg, hiszen semmi ehető-iható nem maradna Európában? Gondoljunk vissza, csak egy kis szélfordulás elég volt ahhoz, hogy olyan távolságról, mint Csernobil, ehetetlenné váljon több ezer kilométerre a növényzet, ihatatlanná váljanak a vizek. Betegek lettek emberek, le kellett tömegével ölni az állatokat, mert atommérgezett füvet ettek. Az anyák, állatok torzszülötteket hoztak világra, ha egyáltalán életben maradtak.

Atomreaktorok, melyek Európa területén állnak, állítólag ugyanazon hibákkal készültek, mint a csernobili. Teljes biztonság ma sincs, s épp azért például Németországban azoknak, akik az atomreaktoroknál dolgoznak, jódpillákat osztogattak ki, melyek állítólag védelmet nyújtanak a sugárzás ellen. Nemcsak az ott dolgozóknak kell a jódtablettákat szedniük, de 10 km távolságban, akik laknak, azoknak is kötelezővé tették a jódtabletták szedését.

A nagyhatalmak, akik atombombákkal rendelkeznek, már évekkel ezelőtt aláírták: lefegyverkeznek, s beszüntetik, megsemmisítik atomfegyvereiket. Csakhogy ennek az ellenkezőjét látjuk a gyakorlatban. Ebben jó példával jár elő Amerika: továbbra is játssza a világ urát, s egyben békeangyalát. Ugyanakkor felháborodását fejezi ki, ha más állam is követi példáját. (Rögtön készek is ellenük háborút indítani, azaz „felszabadítani”.)

Az atombombát az USA kezdte gyártani, és szorgalmazta, sürgette előállítását. Nem sokáig volt egyedüli ura, mert szövetségesüknek kommunista, zsidó kémeik a gyártás terveit eljuttatták. A kém-házaspárt kivégezték – már túl későn. Nem vigyáztak, nem voltak elég éberek, az USA hibájából lett a Szovjetunió is atomhatalom.

A franciák a világ tiltakozása ellenére, a lefegyverkezés aláírása után újabb tenger-alatti robbantásokat végeztek, holott tudták, hogy a tengert és környező világát mérgezik. Sehol semmiféle embargó nem történt. Nem csoda, ha vérszemet kaptak a többi államok.

A megsemmisítésről való tárgyalások blöff voltak az emberek megnyugtatására. Szép csendesen tovább folytatták életveszélyes gyártását. Gyártása, felrobbantása nem szolgálja a világbékét!

Nem kell hozzá vezérkari képzettség, mindenki tisztában van azzal, hogy atomháborúval nem lehet győzni! Köztudomású, hogy a mai atombombák már a Japánra ledobottaknak kb. hússzoros hatásával rendelkeznek. Az atombombától való félelmünk a terroristák alattomos támadásaival tetőződött.

1945 óta körülbelül 2000-2500 atompróbarobbantás történt a világon, ennek több mint a felét az amerikaiak hajtották végre. Nekik van a világon a legnagyobb atomfegyver-arzenáljuk.

1996 őszén 149 állam írta alá az „atomstopp”-ot. Ezek közt nem találjuk sem Pakisztánt, sem Indiát, sem Izraelt. Utóbbi atomfegyverkezését pont az USA és Németország – jóvátételben – szorgalmazta. Az USA után sorrendben Izraelnek van a legnagyobb atomkészlete!

A Szovjetunió szétesése után nagy számban visszamaradtak Ukrajna és Kazahsztán területén az atomfegyverek. Lassan, ha összeszámoljuk, már egy tucat államnak van vagy lehet és lesz is atombombája.

Sem Magyarországnak, sem Németországnak nem szabad fegyverkeznie, s a győztesek meghatározták tankjainak, katonaságának számát, repülőgépeik „rozogák”, kicserélték orosz gépekre. Katonai kiképzését úgy irányították a győztesek, hogy gyenge katonaság legyen. De ugyan kik ellen hadakoznának, hiszen csupa „baráti” állammal vannak körülvéve, amelyek bizonyára felfegyverkezettebbek, és akiknek készséggel jönnének „segíteni” a nagyhatalmak.

Németország atommentes zóna Európa közepén, de kívülről bármikor belőhetnek az atommal rendelkező „baráti” államok, amelyek például egészen biztosan nem merték volna Hirosimára, Nagaszakira ledobni atombombáikat, ha akkor Japán abban a helyzetben lett volna, neki is van atombombája!

Amíg a józan emberi bölcsesség végleg nem szünteti be az atomháborút és bombázásokat, csak remélhetjük, csupán mint fenyegető eszközt tartalékolják.

Az atombomba ledobása elmebetegek öngyilkossága!

Dr. Urbán Pál

C. A. MACARTNEY

OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE

(A modern Magyarország története 1929-1945)

Lapunk már többször foglalkozott Macartney professzornak a Horthy-korszak történetét feldolgozó két kötetes művével, amely először 1957-ben, és utoljára 1961-ben jelent meg. A nagy mű közel 50 évvel az első megjelenése után is egyedülálló a modern magyar történelmet tárgyaló művek hosszú sorában. Nem lehet eleget hangsúlyozni a könyv jelentőségét, hisz egy olyan nemzet fia írta, amely Magyarországgal szemben állt a tárgyalt korszakban. A szerző pártatlanságra való törekvése őszinte, és ismeretlen a második világháború utáni hazai történetírásban. Azon történész iránt, aki olyan tényeket mer leírni, mint amit az alábbi cikk ismertet, csak a legőszintébb és a legnagyobb tiszteletünket és elismerésünket tudjuk kifejezni. Ezúttal az 1958-ban az „ÚT" című hungarista lapban a könyvről megjelent cikket közöljük, amely elsősorban a korabeli szélsőjobboldalra vonatkozó részeket ismerteti. A következő számunkban ismertetjük a könyv korabeli baloldali fogadtatását.

Prof. Macartney, az edinburghi (Anglia) egyetem tanára az első személyiség a nyugati népek fiai közül, aki a jelenkori Magyarország átfogó, alapos és hiteles forrásokon nyugvó tárgyilagos történetét megírta.

Macartney angol nemzetiségű, huzamos időt töltött Magyarországon, beszél magyarul és – saját vallomása szerint – több mint harminc éve olvassa a magyar nyelvű sajtót.

Forrásaira vonatkozólag talán csak egyetlen bírálatot lehet gyakorolni: mint angol természetesen elsősorban angolbarátokkal került összeköttetésbe, akik ebben az időszakban a nemzeti jobboldal politikai ellenfelei voltak. Ezek az elemek sok olyan felvilágosítással láthatták el őt a nemzeti jobboldal és szélsőjobboldallal kapcsolatban, amelyek nem feleltek meg vagy csak részben feleltek meg az igazságnak. Macartney minden kétségen felül igyekezett tárgyilagos maradni és ezeket az adatokat csak akkor fogadta el, ha azok több forrással megegyeztek, több esetben azonban úgy látszik, nem volt módjában jobboldali köröktől adatokat kapnia és ezért több tárgyi tévedés csúszott bele munkájába. De ezek nem akadályozták meg őt az általános helyzet tárgyilagos ismertetésében.

Macartney művéből a következő jelentős pontok tűnnek ki:

Megállapítja, hogy a trianoni békeszerződés Magyarországot súlyos igazságtalansággal sújtotta. Ugyancsak felismeri, hogy a történelmi Magyarország egész Európában egyedülálló földrajzi és gazdasági egység. (I. kötet, 4-5. oldal.)

Elismeri a zsidókérdés jelentőségét és tisztában van azzal, hogy a zsidóság „corpus separatum"-ot, vagyis államot alkotott az államban. Ugyancsak megállapítja, hogy a zsidóság számarányát sokszorosan meghaladó befolyást gyakorolt az ország vezetésére. (I. kötet, 18-21. oldal.)

Megállapítja, hogy a Károlyi Mihály-féle őszirózsás kormányzatnak tekintélyes része, az azt követő Kun Béla bolsevista népbiztosainak csaknem teljes létszáma zsidó volt. Megjegyzi, hogy a zsidók magatartása olyan volt, amely igazolja azt a feltevést (amíg az ellenkezője nem bizonyított), hogy minden zsidó egyúttal bolsevistának is tekinthető. Megjegyzi, hogy Rákosi (Róth) Mátyás és Vas (Weinberger) Zoltán (akik a háború utáni eseményekben olyan sötét szerepet vittek) szintén zsidók. (I. kötet, 28-29., 71. oldal.)

Megállapítja, hogy a Bethlen-rendszer a csaknem kivétel nélküli zsidó nagytőke alapján nyugodott és azoknak az üzleti érdekeit szolgálta ki. Tényként mutatja ki, hogy a nagytőke egy aránylagosan nagyon kis csoport kezében volt, akik csaknem mindannyian vérrokonság vagy házasság révén kapcsolatban állottak. (I. kötet, 62. oldal.)

Megállapítja, hogy széleskörű közéleti korrupció létezett a Bethlen-korszak alatt és állítja, hogy habár ebbe Bethlen személy szerint nem volt, azonban sokan, közvetlen környezetéből is, igen, és ő maga is tudott ezekről a dolgokról. Ugyancsak állítja, hogy Bethlent nemzetközi zsidó pénzérdekeltségek többször kijátszottak az ország kárára. (I. kötet, 38-39. oldal.)

Tényleges adatok alapján kimutatja, hogy a mezőgazdasági termelésre alkalmas földnek kereken a fele a lakosság nem egészen egy százalékának a tulajdonában volt és elismeri, hogy Oláh Gy. leírása a „három millió koldus"-ról (értve alatta a mezőgazdasági munkásságot) sem számbelileg, sem a „koldus" szó használatában nem volt túlzás. (I. kötet, 67-68. oldal.)

Megállapítja, hogy a Bethlen-korszak alatt 1928-ban az illetékesek megszüntették a magyarbarát szlovákok és ruszinok támogatását (különösen a Szlovák Néppártét) azzal az eredménnyel, hogy amikor Szlovákia megvalósulhatott volna, az események ellenséges magatartású szlovák közvéleményt találtak. (I. kötet, 83., 335. oldal.)

Elismeri, hogy a szélsőjobboldali mozgalmak többsége – különböző utakon – becsületesen igazi szociális és politikai reformokat akart, tényleges sérelmeknek valóságos orvoslását. Megállapítja, hogy ezek a mozgalmak a nemzetiszocializmushoz vonzódtak azért, mert az, zsidóellenessége mellett, hasonló reformokat sürgetett. (I. kötet, 157. oldal.)

Elismeri Szálasi Ferenc képzettségét, megalkuvás nélküli, magas erkölcsi elveit közéleti szerepében, magánéletének tisztaságát. Megállapítja, hogy Szálasi Ferenc „lángoló hazafi" volt, hűséges fia nemzetének aki minden kétség nélkül a köznép javát akarta. (I. kötet, 160-161. oldal.)

Elismeri a Hungarizmus erős vonzó hatását a magyar középosztályra, munkásságra és a hadseregre. Megállapítja, hogy csak a Hungarizmus politikai pártjai tudtak eredményt elérni a munkásság körében a marxizmussal szemben. (I. kötet, 78., 163., 167. oldal.)

Megállapítja, hogy Szálasi Ferenc nem volt németbérenc, nem fogadta el a német kisebbségi politikát (Volksbund), amelyet nem tartott összeegyeztethetőnek a Hungarizmussal. Ha Szálasi áruló lett volna – írja Macartney – előbb is átvehette volna a hatalmat. (I. kötet, 160., 457. oldal.)

Megállapítja, hogy Szálasi Ferenc fanatikusán ragaszkodott az ország alkotmányához és semmi sem állott távolabb tőle, minthogy a Kormányzó ellen dolgozzék. Bebizonyítja, hogy Szálasi teljesen ártatlan volt az úgynevezett „márciusi felkelésben" (1937), és a Kormányzót és családját sértő „nyilas" röpcéduláknak Sombor-Schweinitzer, a budapesti politikai rendőrség főnöke volt a szerzője. (I. kötet, 185-186., 227. oldal.)

Elismeri, hogy Magyarország a trianoni bilincsek széttörésében sem Franciaországra, sem Nagy-Britanniára nem számíthatott. Megállapítja, hogy 1943-tól kezdve az összes, a nyugati hatalmakhoz intézett javaslatokat a fegyverletételre vonatkozóan a Szovjetunióhoz utalták. (I. kötet, 81-82., II. kötet, 209-210. oldal.)

Elismeri, hogy az ország lakosságának a túlnyomó többsége, még az angolbarátokat is beleértve, a bolsevizmus elleni további küzdelem mellett döntött, mikor az az országot lerohanásával fenyegette. Ezt az elhatározást még erősítette a bolsevista hadsereg által elkövetett kegyetlenkedések sorozata. (II. kötet, 210., 347-348. oldal.)

Természetesen még sok más kérdést is meg lehetne említeni és tárgyalni, hiszen egy csaknem ezer oldalas történelmi műnek néhány mondattal nem lehet eleget tenni. Ugyancsak meg kell említeni, hogy Macartney – tárgyilagosságából kifolyólag – minden oldalon elismeri az elismernivalókat és bírálja a bírálnivalókat a szélsőjobboldalon is, ami azonban a fent ismertetett általános helyzetképen semmit sem változtat.

A fenti ismertetésből kétféle tanulság szűrhető le. Először mindenki számára nyilvánvaló kell, hogy legyen, hogy milyen rettenetes mulasztások és nemzetellenes cselekmények történtek ebben a korszakban az ország vezetésében. A felelősöknek ezért a Nemzet történelmi ítélőszéke előtt kell számolniuk. Másodszor bebizonyítást nyert az ország többségi akaratából a bolsevizmus elleni végsőkig való küzdelem által, hogy Délkelet-Európa egyetlen megalkuvás nélküli bolsevista ellenes nemzete a magyar. Legyűrni, megkínozni lehet, de megtörni soha!

F E L H Í V Á S !

C. A. MACARTNEY:
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE

A modern Magyarország története 1929-1945 című mű kiadásának támogatására

A híres angol történész, az edinburghi egyetem professzora, a magyarok igaz barátjaként volt ismeretes a '30-as és '40-es években. Gyakran járt Magyarországon és kitűnően megtanult magyarul. Számos könyvet írt történelmünk különböző korszakairól. Fő műve a hatalmas, két kötetes *„Október tizenötödike"*, a modern történetírásban páratlan pártatlanságról és az író hazánk iránti nagy rokonszenvéről tanúskodik. Nincs olyan történész, aki nagyobb szolgálatot tett a magyarságnak, mint Macartney. Talán épp ezért nem jelenhetett meg mind ez ideig magyarul. A Gede Testvérek Bt. könyvkiadó anyagi erejét meghaladó vállalkozásba kezdett évekkel ezelőtt, amikor a nagy mű kiadását elhatározta. Az elkötelezett nemzeti olvasókon kívül más támogatókra nem számíthat a jelenleg uralkodó rendszerben. Ezért a Szittyakürt Szerkesztősége ismételten a nemzeti ügynek elkötelezett olvasóihoz fordul segítségért. Tisztelettel kérjük, hogy anyagi erejükhöz mérten támogassák adományaikkal ezt a nemzeti ügy tekintetében rendkívül fontos könyv megjelenését. A támogatók nevét a kiadó megörökíti a kötetben, és minden 150 USA dollárt meghaladó támogatás esetén a Kiadó egy tiszteletpéldányt küld. A könyv megjelenése az év végére vagy legkésőbb a jövő év elejére várható.

A támogatásukat a Szittyakürt Szerkesztőségének kérjük kiállítani és elküldeni. Cím:

SZITTYAKÜRT SZERKESZTŐSÉGE
P. O. Box. 35245, Puritas Station
Cleveland, Ohio 44135, USA

Előre is köszönjük a nemzeti ügyért mindig áldozatkész segítségüket!

Irányvonalak a szólásszabadsághoz

1. A szólásszabadság sértő szabadság.
2. A valóság különösen akkor fájdalmas, ha hazugsággal áll szemben.
3. Az embereket nem azért hallgattatják el, mert hazudnak, hanem azért, mert az igazságot mondják ki. Ha hazudnának, akkor saját szavaikat lehetne ellenük fordítani, de mert az igazságot mondják, nincs más ellenszer ellenük, mint az erőszak.
4. Egy jó író legyen jó fölismerő és lázító.
5. A legjobb eszme férfias erővel telve erőszakolja meg a szűzi értelmet és megtölti azt a még meg nem születetett gondolatok spermájával.
6. Tudjuk, hogy az igazságot mondtuk ki, ha följelentenek és a rendőrség jelenik meg otthonunkban.
7. A valóság akkor lesz igazán érdekes, ha ellentmondásra ösztönöz. És a dolgok akkor lesznek igazán érdekesek, ha megátkozzák és pokolra kívánják őket.
8. A szólásszabadság kétségbeesett tett. Ez az utolsó menedék, a hallgató düh támadása, és a legtöbb esetben – sértés, és eltérés a társadalmi szabályoktól. A gyilkosok általában csak egy pillanatra vesztették el gátlásaikat; de a szabadon beszélő emberek örökre elvesztették, és ezért olyan veszélyesek a kispolgár számára, mint egy veszett kutya.
9. Ahhoz, hogy komolyan vegyenek, sértővé kell válni. Ha nem leszünk azzá, azt fogják mondani rólunk: „Ó, ez nem teljesen komplett. Épp olyan zavarodott, mint ez vagy az", és teljesen figyelmen kívül hagynak. De ha idegeikre megyünk, akkor tudjuk, hogy az elme felé vagyunk útban. A dolog lényege az, hogy szellemi lökés nélkül ritkán hajlandóak az emberek új eszmék és gondolatok befogadására. Bátran kell betörni az emberek tudatába.
10. Az igazság nem jólnevelt. Nincs senkire tekintettel. Királyokat éppolyan keményen megsért mint polgárokat. Lehúzza a magasan lévőt és igazolja az alacsonyan álló alacsony pozícióját. Lehet, hogy egyes alkalmakra kiöltözik, de csak azért, hogy az egész társaság előtt vetkőzzön pőrére. És éppen úgy, ahogy a valóság sem tisztel senkit, kevesen tisztelik a valóságot. De azok számára, akik kimondják a valóságot, megértést, lehetőségeket, sok dicsőséget és hatalmat, és természetesen a buták rendíthetetlen gyűlöletét hozza.
11. Az ostobákat és gonoszokat ellenséggé teszi, de ezek többnyire amúgy is ellenségesek lennének. Így könnyűek a csaták és nem erősek, míg a győzelmek sokszor nagyszerűek. És a valóságért vívott csatában többnyire elérjük az emberiség kívánatos célját; éjjel nyugodtan aludhatunk.
12. Ahol elnyomják az igazságot, ott az ellenállás kötelező.

www.ety.com/berlin/richtlne.htm

A Vér és Becsület Klub programjai

2005 ősz – 2006 tavasz

A Magyar Szent Korona tana Tudós-Takács János előadássorozata

11.06. Alkotmányos megújulás a Szent Korona tanban (1920)
11.20. A Szent Korona sorsa a II. világháború végén
12.04. A Szent Korona hazatérése és funkciója napjainkig
12.18. A Hungarizmus és a Szent Korona tan

A II. világháború előadássorozat

01.15. A lengyel – német konfliktus (1939)
01.29. Villámháború nyugaton
02.26. Villámháború a Balkánon
03.12. A hungarista hatalomátvétel európai jelentősége
03.26. A Molotov–Ribbentropp megállapodás (1939)
04.09. Angolszász terrorbombázások
04.23. El Alamein, Itália, Normandia
05.07. Magyarország harca a Szovjet ellen
05.21. Nürnbergi per: az utolsó csata

Helyszín: Kis Olimpia Söröző (Budapest, XI. Tétényi út 63. I. emelet)
Időpont: minden páros vasárnap 17 óra.
A belépés díjtalan.

GYŰLÖLET NÉLKÜL

Egy becsapott magyar levele

A politika pont olyan mint az élet. Minél többet megismer / megél belőle az ember, annál több csalódás éri. Velem is így történt.

Az élet küzdelmei mellett, nagyon kegyetlen érzés, ha hiszünk valamiben, és egy szempillantás alatt semmivé válik az egész. Üresség és a kitaszítottság érzése marad utána, hogy nincs egyetlen politikai erő sem a Parlamentben, ami a 15 milliós magyarságot képviselné.

Antall József jelentette ki először, hogy ő 15 millió magyar miniszterelnöke kíván lenni. Neki sem sikerült. Emlékeztek még a 2002-es két forduló közötti hangulatra? A TF gyűlésre? Viktor őszinte szavaira? Majd a Kossuth téri hatalmas népgyűlésre? Hol van már az a naiv lelkesedés? Hamis volt az egész. Duray Miklós tette fel a kérdést akkor a Kossuth téren a milliós tömeg előtt:

Orbán Viktor vagy Medgyessy Péter? A nép Medgyessyt választotta… de hol van ő már? Eljött a 2004. december 5-i gyalázatos népszavazási eredmény, amelynek kapcsán Duray ismét nagyot mondott: „Elvált a szar a víztől”, utalván az MSZP aljas NEM-re buzdító kampányára. A jelenlegi magyar parlamenti elit, baltól a jobboldalig, soha nem tudja, mikor kell igent és nemet mondani.

2004. december 5-én IGEN-t kellett volna mondani kétmillió embernek a határainkon kívül rekedt honfitársainkra: nem sikerült. 2005 május 28-án IGEN-t kellett volna mondani a Körömi-Gaudi javaslatra, ami a kettős állampolgárságról szólt. Nem sikerült, az egész parlament elvérzett. NEM-et mondtak, amikor igent kellett volna mondani. 2005. szeptember 26-án pedig NEM-et kellett volna mondani, ennek ellenére a teljes magyar parlament szemenköpte saját népét, Erdélyország másfélmilliós magyarságát, a feltétel nélküli IGEN szavazatukkal Románia csatlakozásával kapcsolatban.

2002 augusztus huszadikán, egy Budapest melletti településen, egy nagygyűlésen Orbán Viktor kijelentette: „Az ország letért Szent István útjáról”. Igen, igaza volt, de ennek a rossz útnak szeptember 26-tól ő is részese lett sajnos. Soha nem bocsátom meg ezt a Fidesznek. Nincs bennem gyűlölet, csak hatalmas csalódás. Duray szavaival élve:

December 5-e után, 2005. szeptember 26-án ismét elvált a szar a víztől. Szent István útjáról végképp letért a magyar parlament, és minden képviselője, 6 kivétellel.

Tisztelgésül, álljon itt a nevük e levél végén: *Balogh László* (független), *Dr. Boros Imre* (független), *Ékes József* (független), *Körömi Attila* (független), *Lezsák Sándor* (független), *Dr. Medgyasszay László* (független). Legvégül egy versrészlet:

Petőfi Sándor: **Magyar vagyok . . .**

Magyar vagyok. S arcom szégyenben ég,
Szégyenlenem kell, hogy magyar vagyok!
Itt minálunk nem is hajnallik még,
Holott máshol már a nap úgy ragyog.
De semmi kincsért s hírért a világon
El nem hagynám én szülőföldemet,
Mert szeretem, hőn szeretem, imádom
Gyalázatában is nemzetemet!

Bandi, a kitaszított

UJLAKI MIKLÓS †

1923-2005

Ezúton értesítjük olvasóinkat, hogy UJLAKI MIKLÓS, az egykori emigrációs hungarista sajtó egyik legmarkánsabb képviselője, a HUNGARISTA TÁJÉKOZTATÓ és az ÚT és CÉL egykori szerkesztője 2005. június 21-én, 82 éves korában hosszú betegség után visszaadta lelkét Teremtőjének. Emlékét kegyelettel megőrizzük. Méltatására következő számunkban visszatérünk.

K e d v e s O l v a s ó n k !

Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a Szittyakürt című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 30 $ – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb havilapját a Szittyakürtöt. *Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala*

Előfizetési Szelvény Hungária Szabadságharcos P. O. Box. 35245. Puritas Station, Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni. Kérem a Szittyakürt című lapot.

Mellékelten küldök .... dollárt a lap egyévi előfizetésére. Név: …..

Házszám, utca (P.O. Box) .... Város, állam: .... Zip code:….......

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

Árpád pajzsra emelése

a Nimród Hagyományőrző Lovas-íjász Baráti Kör előadásában Torontóban, 2005. április 9-én

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én

Felelős szerkesztő – Editor:
MAJOR TIBOR
IFJ. TOMPÓ LÁSZLÓ

Kiadó-Publisher:
HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM

P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net

Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.

Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 2.25 –

Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.

Légiposta előfizetés: Egy évre: $ 30.00
A csekket kérjük a Szittyakürt nevére kiállítani és a kiadó címére küldeni.

A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.

ISSN 1215-5489